

WWW.VETO.STUDENT.KULEUVEN.AC.BE

Studentenweekblad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie

Veto

nummer 29
30 april 2001
Jaargang 27 • 2000-2001

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven X
(weekblad - verschijnt niet
van juni tot augustus)

**Studenten uit
mozaïekgezinnen**

p. 3

**Drugs: wat mag en wat
niet?**

p. 5

**Grote diversiteit op
Biënnale**

p. 11

PROEFPROJEKT BEVEILIGING MET ELEKTRONISCHE STUDENTENKAART IN RESIDENTIES

Toegangskontrolle als sleutel voor veiligheid

Ta enkele insidenten in het verleden werden de koppen bijeengestoken om een oplossing te zoeken voor een betere beveiliging van studentenresidenties. Een spoor dat nu gevolgd wordt, is de toegangskontrolle op basis van een elektronische kaart. Er werd een proefproject opgestart door de Technische Dienst, de dienst Residentiebeheer en VTK, de kring van de studenten burgerlijk ingenieur, dat eventueel kan uitgebreid worden naar andere universitaire gebouwen.

Vorig academiejaar werd op een maand tijd tweemaal ingebroken op het hoofdkwartier van VTK in het vroegere blok 5 van Cité (residentie Arenberg). Dieven gingen aan de haal met zo'n driehonderdduizend frank uit de kringkas. Samen met de veiligheidsdienst werden oplossingen gezocht om te zorgen dat niet iedereen zomaar binnen kan, maar dat het presidium en leden van werkgroepen — al dan niet tijdelijk — toegang hebben. In eerste instantie werd gedacht aan een slot met cijfercode, maar zo'n unieke code is natuurlijk niet gemakkelijk geheim te houden en zou snel door iedereen gekend zijn. Een systeem waarbij iedereen op individuele basis een bepaald nivo van toegang krijgt, is technisch ingewikkeld en leek niet haalbaar wegens te duur.

STUDENTENKAART

Dit jaar ontstond het idee om een pilootproject te starten om de haalbaarheid van een toegangssysteem op basis van een elektronische kaart te testen. In deze proefperiode zou er gewerkt worden met een externe kaart. Wanneer het project uitgebreid wordt, kan er gedacht worden aan inplanting ervan in de studentenkaart. Het is nog niet duidelijk welke technologie zal gebruikt worden: een chip of een magneetkaart. Bij een algemene invoering van het systeem, zullen er alleszins wijzigingen aan de huidige studentenkaart aangebracht moeten worden.

Het zou niet de bedoeling zijn om alle universitaire gebouwen met een kaartlezer te beveiligen. Vooral residenties zijn het doel, maar ook computerlokalen of delen van de sportinfrastructuur kunnen ermee uitgerust worden. De meeste gebouwen worden 's avonds gesloten, maar door middel van een elektronische sleutel zou je na

de sluitingsuren toch nog binnen kunnen. Volgens Claude Seyns van de dienst Residentiebeheer biedt dit systeem een groot aantal voordelen. Wanneer er een kaart verloren of gestolen is, kan die met een eenvoudige technische ingreep geblokkeerd worden. Wanneer er nu een sleutel van een residentie verloren gaat, dient er in principe steeds een nieuw slot geplaatst te worden. Problemen van gekopieerde lopers en niet ingeleverde sleutels behoren daarmee tot het verleden.

De prijs van het proefproject is aanzienlijk. Om één deur van de VTK-gang te beveiligen, moet er ongeveer honderdduizend frank voorzien worden, waarvan de kring zelf een deel zal bijleggen. Wanneer er echter op grotere schaal wordt beveiligd, zal de kostprijs serieus zakken. Een voorwaarde is wel dat dan alle diensten en fakulteiten van de KU Leuven hetzelfde systeem gebruiken. Nu bestaat reeds in sommige bibliotheken een toegangskontrolle op basis van de magneetstrip op de studentenkaart. In het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg kan je met een kaart slagbomen en deuren openen en in sommige fakulteiten bestaan er chipkaarten die toegang verlenen tot een computerzaal of een buitendeur kunnen openen na de normale uren. Een integratie van deze systemen zou gebruiksvriendelijker en door schaalvoordelen kostenbesparend zijn.

De verantwoordelijken benadrukken dat er van *Big-Brothertoestanden* — waarbij

(foto: Steven Van den Eede)

De Leuvense studentenbeweging begon zeer kombattief aan het bijna voorbijge academiejaar. De stoere woorden uit de openingspeech werden vertaald in een grote betoging en de bezetting van het rectoraat. Het elan van de eerste maanden werd daarna echter op de proef gesteld door interne crisissen. Een kritisch jaaroverzicht vindt u op de middenpagina's.

het doen en laten van de student door middel van zijn studentenkaart kan nagegaan worden — geen sprake is. Danny van Herck, diensthoofd Kampusdiensten en bewaking: "Het is niet de bedoeling dat er met de gegevens iets gebeurt. Wel zal er gebruik van gemaakt worden na insidenten zoals diefstal, om na te kijken wie er de laatste uren binnen is geweest." In het proefproject krijgt VTK de verantwoordelijkheid om te bepalen wie toegang krijgt tot hun gang en voor welke periode. Bovendien zal iemand van de kring de gegevens bijhouden. Bij een uitbreiding zou er alleszins geen centrale dienst komen die alle gegevens bijhoudt, maar zal de administratie en kontrolle gebeuren door de specifieke diensten en fakulteiten.

Medica, de kring van de studenten geneeskunde, was ook al een tijdje op zoek naar een manier om een sleutelsysteem uit te werken voor de toegang tot de bar en het sekretariaat. Leden van werkgroepen kunnen zo voor een korte periode

toestemming krijgen om bepaalde lokalen te betreden. Andere leden met meer verantwoordelijkheid krijgen dan uitgebreidere faciliteiten. De kring is ook geïnteresseerd om een elektronisch systeem uit te testen.

SNUFJES

Er zal ook nagegaan worden welke andere functies kunnen geïntegreerd worden in de studentenkaart. Het zou handig zijn dat je één kaart kan gebruiken voor toegang tot alle bibliotheken, voor het uitprinten of fotokopiëren van teksten. Een probleem hierbij is weer de grote heterogeniteit aan systemen. Op het departement Computerwetenschappen (fakulteit Toegepaste Wetenschappen) is er een thesistvoorstel om de mogelijkheden te onderzoeken van een 'smartcard' waaraan allerlei functies kunnen gekoppeld worden zoals het digitaal ondertekenen van practica, een betaalchip of bankkaartfunctie. Het spreekt voor zich dat zulke technische snufjes zeker nog niet voor de eerstvolgende jaren zijn, mede door de hoge kostprijs ervan.

David Adriaen

GROEP T

LERAARS MET VISIE

PEDAGOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Herengestuit • 3000 Leuven • Telefoon 03-253 11 30 • Fax 03-253 10 40 • e-mail: g.m.p.groep@p1-

(advertentie)

Student & samenleving: een relatie in de kering?

De eerste examenperiode van het millennium nadert. Kritische studenten maken het bilan op van een bewogen academiejaar waarin de zwanenzang van de studentenbeweging meermaals klonk. Aan analyses geen gebrek; aan remedies des te meer. In deze bijdrage wil ik een positief pleidooi houden voor een meer eigentijdse studentenbeweging.

De zestiger jaren zijn gebeurtenissen van de vorige eeuw geworden. Hoewel wij een traditie verderzetten, geloof ik dat het tijd is om de onhebbelijke drang om onszelf te zien als de natuurlijke erfopvolgers van de *soixante-huitards* te stoppen. Dit is geen betoog om de geschiedenis te vergeten, maar wel een oproep om, voor zover dit mogelijk is, zelf een eigen ontleding van de maatschappij te maken. De gewijzigde socio-ekonomische kontekst van de afgelopen decennia noopt ons immers om antwoorden te bieden op nieuwe uitdagingen. Dat zijn we aan onszelf verplicht. Dat neemt natuurlijk niet weg dat bepaalde thema's van vroeger nog steeds bijzonder aktueel kunnen zijn, maar heimwee is in het algemeen geen goede drijfveer voor engagement. Hiermee sterk verbonden is de vraag naar de aard van de studentenbeweging. Loko is geen vakbond en het spreekt voor zich dat de (legale) aktiemiddelen van een studentenbeweging uiterst beperkt zijn. Toch zijn studenten een belangengroep van betekenis. Zij zijn immers ook konsumenten, kiezers, toekomstige werknemers, en als hoog opgeleide burgers in spe kunnen zij via kritische meningsvorming invloed uitoefenen. En zij hebben wel degelijk gemeenschappelijke noden. De angst ten opzichte van politieke stellingnamen is daarom niet goed te begrijpen. Indien de studentenbeweging echt de situatie van de student wil verbeteren, dan zal zij zich moeten lenen tot strategische allianties, zonder zich te verbranden, en aldus een *stakeholder* worden op het Vlaamse maatschappelijke veld. Het wantrouwen ten opzichte van alles wat met politiek te maken heeft, is irrationeel. De studentenbeweging geeft het

verkeerde signaal door de virtuele scheidingslijn tussen politiek en samenleving te beklemtonen en daardoor ontloopt ze haar verantwoordelijkheid. Dit is geen kenmerk van een open studentenbeweging.

Om het vertrouwen van de studenten én de rest van de samenleving te verdienen, moet de studentenbeweging echter op twee vlakken bijsturingen doorvoeren. Vooreerst een inhoudelijk luik en ik heb het hier vooral over het te pas en te onpas gebruikte begrip *demokratisering*. Dit begrip dekt immers veel ladingen en door het overmatig gebruik van deze term verliest het ook veel van haar kracht. Vallen de liberale plannen om schoolbesturen rechtstreeks te verkiezen ook onder de noemer demokratisering? Of leidt enkel een socialistische utopie tot een ware demokratisering? Het gevaar dreigt eveneens dat demokratisering te veel een beperkend dogma wordt, eerder dan een dynamisch *leitmotiv* in de studentenaktie. Een dosis zelfkritiek en een konstante heraktualisering van de uitgangspunten zijn onontbeerlijk om niet te vervallen in nostalgische gelijkhebbij. De studentenbeweging zou zich dus best 'dekonfessionalisieren' door de verouderde begrippen te hertalen in moderne stellingnamen. Een alternatief zou erin bestaan om te waken over de zuiverheid van de begrippen maar dat zou een vrije dialoog verhinderen. De studentenbeweging kan dus wel wat postmoderniteit gebruiken. Een tweede belangrijk luik zijn de structurele hervormingen die bijdragen tot een meer effectieve en efficiënte werking. Zo is kwaliteitsvol management al lang geen vieze term meer. Zelfs de overheid implementeert nieuwe organisatie-theorieën om de dienstverlening te optimaliseren en om tegemoet te komen aan de vragen van de burger-klant. De studentenbeweging moet zich dus afvragen hoe zij het beste de belangen van haar studenten kan verdedigen. Niet vanuit een verlicht ideaal, maar vanuit de behoeften van de student zelf. Als kringen evolueren naar een soort van serviceclubs, dan betekent dit dat ze zich aanpassen aan nieuwe noden. Zij beheren daarbij vaak sommen die vergelijkbaar zijn met de omzet van een kleine onderneming. Dat kringen zich volop professionaliseren, beschouw ik daarom niet als een negatieve tendens zolang ze oordeelkundig de zaken beheren. De kritiek dat kringen steeds meer grootschalige en kommersiële evenementen inrichten is misschien wel terecht, maar we zien dat de markt ook tegemoet wil komen aan zij die kleinschaligheid verkiezen.

Wat met de sociale aspiraties van de kringen? Hoe gebeurt de vertegenwoordiging in de onderwijsorganen? Het is intussen duidelijk geworden dat vertegenwoordiging niet langer tot de kerntaken van een kring behoort. Dat is misschien jammer, maar het heeft weinig zin om de klok trachten terug te draaien. Daarom kan er worden gedacht aan een rechtstreekse verkiezing van vertegenwoordigers in de onderwijsraden en andere raden. Of waarom niet opteren voor nieuwe vormen van interactieve democratie? Wat weerhoudt Loko om de studenten via internet te bevragen om om zelf fora in te richten waar studenten hun opmerkingen kunnen formuleren? Ook het medebeheer is aan een reflectie toe. Medebeheer betekent vooral waken over de diverse doelstellingen, wat naast democratische prijzen ook kwaliteit inhoudt. Een sleutelfactor voor een succesvol medebeheer is de snelle en open informatiedoorstroming naar de student. Al te vaak wordt nu informatie achtergehouden "in het belang van de instelling". Dit zijn foute opvattingen, zeker in tijden van meer openbaarheid van bestuur. Ze verhinderen immers dat studenten zelf creatief op zoek gaan naar alternatieven. De student-aandeelhouder heeft recht op informatie, ook wanneer die minder rooskleurig is. Ik hoor de kritiek al komen. Wil ik de basisprincipes van de studentenbeweging verder uithollen ten voordele van nieuwerwetse ontwikkelingen? Is dit de doodsteek voor het idealisme? Begrijp me niet verkeerd: ik beschouw idealisme niet als een uiting van naïviteit. Het is meestal een positieve eigenschap die engagement en entoesiasme weergeeft. Toch is overdreven idealisme ook riskant, zeker wanneer men op eigen houtje gaat bepalen wat nu precies een zuiver engagement inhoudt. De idee van een visionaire voorhoede die het onverschillige studentengepeupel meetrekt, is ondemokratisch en zelfs gevaarlijk. Zij claimen daarenboven ten strijde te trekken tegen zogenaamde opportunisten. Ikzelf vind het soms moeilijk om de grens te trekken tussen beide groepen. Kortom, de studentenbeweging moet zich dringend beraden over haar positie in de maatschappij. Slechts indien ze zich een meer hedendaags profiel aanmeet, kan ze overleven. Zoniet dreigt het gevaar dat de student zich tegen haar of zijn 'leiders' zou keren en niets zou onvergeeflijker zijn. Het is dat, of de marginaliteit.

Thomas Leys
2de kandidatuur rechten

KLJ

Al maandenlang is de problematiek rond semester-eksamens niet meer weg te denken uit de academische aktualiteit. Of men nu wil of niet, men wordt voortdurend om de oren geslagen met argumenten pro of contra. Iedereen heeft wel zijn eigen mening over de vraag: eksamens het hele jaar door, ja of nee?

Toch is er één argument dat in het hele debat nauwelijks of niet aan bod komt: de invloed van extra examenperiodes op het engagement dat heel wat studenten opnemen als vrijwilliger. Voor studentenkringen zijn deze gevolgen duidelijk en reakties uit die hoek waren begrijpelijkerwijze dan ook niet van de lucht. Maar beseft men dat een massa studenten ook zware engagementen opneemt in organisaties die niet universiteitsgebonden zijn? Het is onze overtuiging dat alle vrijwilligersorganisaties die met jongeren werken uiteindelijk gekonfronteerd worden met de gevolgen van deze problematiek. Jeugdbewegingen zijn hiervan een uitstekend voorbeeld. Heel wat studenten zijn aktief binnen een plaatselijke jeugdbeweging, een engagement dat absoluut niet mag onderschat worden: zij zijn verantwoordelijk voor een organisatie die week na week kinderen en jongeren samenbrengt.

Als Katholieke Landelijke Jeugd (KLJ), een jeugdbeweging met zo'n dertigduizend leden in Vlaanderen, voelen wij ons dan ook ten zeerste verbonden met de hele vraag rond semester-eksamens. Wij (het provinciaal bestuur van KLJ Vlaams-Brabant) voelen nu reeds heel concreet dat heel wat van onze plaatselijke werkingen in examenperiodes grote moeilijkheden hebben om de organisatie van hun jeugdbeweging recht te houden. Deze problemen zijn nu niet alleen meer te horen in mei en juni, maar ook in december, januari of rond de paasvakantie. Buiten de KU Leuven hebben de meeste studenten immers al eksamens in die periodes. In Vlaams-Brabant zijn echter heel wat vrijwilligers uit de KLJ verbonden aan de KU Leuven. Met de gevolgen van semester-eksamens zullen wij dan ook zeker heel concreet gekonfronteerd worden.

Wij willen ons als KLJ niet radikaal uitspreken voor of tegen het bestaan van examenperiodes op de meest onmogelijke momenten, wij wensen alleen onze bezorgdheid in deze evolutie uit te drukken. Wij willen niet tussenkomen

in pedagogische of beleidsmatige argumenten die kunnen aangevoerd worden voor of tegen semester-eksamens, alleen lijkt het ons noodzakelijk, nu een beslissing is genomen, de gevolgen van deze beslissing voor de studerende vrijwilliger in de schijnwerper te plaatsen en tegelijk aandacht en respekt te vragen voor hun engagement, waarmee zij zich volledig onbaatzuchtig inzetten voor hun medemens. Wij willen als KLJ langs deze weg dan ook het uitzonderlijke belang van jeugdbewegingen en vrijwilligerswerk in het algemeen eens duidelijk in de verf zetten.

In onze huidige samenleving die vaak eigenbelang, winstbejag en individualisme hoog in het vaandel draagt, leveren vrijwilligers, waaronder de jeugdwerkers een belangrijke plaats innemen, een uitzonderlijke prestatie. Specifiek voor jeugdbewegingen vraagt het organiseren van wekelijkse activiteiten, weekends, kampen, een enorme inspanning van haar vrijwilligers. Bovendien is een niet onaanzienlijk deel van deze mensen, ook in KLJ, nog bezig met het organiseren van de jeugdbeweging op bovenlokaal nivo (bijvoorbeeld het organiseren van vormingskursussen, provinciale/nationale werking van de jeugdbeweging). Het maatschappelijk belang van deze jeugdbewegingen blijven onderstrepen is dan ook een noodzaak: een aantal recente sociologische onderzoeken tonen aan dat mensen die in een jeugdbeweging aktief zijn geweest steeds geneigd zijn tot sociaal gedrag, tot overleg en een democratische houding, en samenwerking en solidariteit als waarden hoog inschatten.

Het lijkt ons, in het jaar van de vrijwilliger, dan ook zinnig eens de vraag te stellen naar de appreciatie die vrijwilligers krijgen voor hun belangrijke maatschappelijke rol. Het is een uitdaging voor de samenleving van de eenentwintigste eeuw het belang van vrijwilligerswerk te onderkennen en het voortbestaan ervan te garanderen temidden van de naar ekstreem individualisme tenderende postmoderniteit. Essentieel hiervoor is de erkenning die deze mensen krijgen voor het werk dat zij leveren. De overheid zal in dit proces een belangrijke rol spelen, bijvoorbeeld door het invoeren van een heus vrijwilligerstatuut, maar essentiëler dan de rol van de overheid zal het in de toekomst zijn een algemeen mentaliteitswijziging te bewerkstelligen: het is heus niet zo evident dat zoon of dochter elke zondag naar de jeugdbeweging kan, of gaan voetballen, toneelspelen of eender wat. Laten we er samen voor vechten dat deze vormen van sociaal contact niet verloren gaan in de

whirlpool van onze konsumptiemaatschappij. Neem nu konkreet de KU Leuven: het feit dat dit argument door niemand in de mond wordt genomen is toch een teken aan de wand? In welke mate worden vrijwilligers aan de KU Leuven geapprecieerd voor het werk dat zij leveren in het organiseren van onze samenleving? Om maar eens heel stout te zijn: iedereen kent het topsporterstatuut aan de KU Leuven (met alle respekt voor de uitzonderlijke prestaties van deze mensen natuurlijk), maar hebt u ooit al gehoord van een vrijwilligerstatuut? Zou het niet logisch zijn dat mensen die dag in dag uit bezig zijn met hun medemens ook wat appreciatie van hun 'Alma Mater' krijgen?

We hopen dat we in dit schrijfseltje een aantal thema's hebben aangereikt die kunnen helpen een breed maatschappelijk debat op te zetten over de vraag of vrijwilligers wel voldoende geapprecieerd worden voor wat ze doen. Met andere woorden: vrijwilligers uit de jeugdbeweging, het Rode Kruis, een niet-gouvernementele organisatie, speelplein, studentenkring of eender wat: laat van u horen! U verdient wat meer aandacht.

Het Provinciaal Bestuur van KLJ Vlaams-Brabant

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reakties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Een lappendeken van problemen

Op 27 april vond in Gent een studiedag plaats met als titel 'Mozaïekgezinnen en studiefinanciering: kwestie van centimenten'. Vastgesteld werd dat steeds meer studenten uit deze gezinnen bij de sociale diensten van hun hogeschool of universiteit aankloppen.

In een eerste luik werden de onderzoeksresultaten voorgesteld. Duidelijk werd dat financiële problemen vaak gelinkt zijn aan emotionele én relationele elementen. De huidige regelgeving rond het beursstelsel en kinderbijslag versterken vaak de bestaande problemen. In een tweede luik werd nagegaan hoe de werking van de sociale diensten kon verbeteren in relatie tot deze doelgroep en welke beleidsvoorstellen ter verbetering van de wetgeving mogelijk zijn. Geen simpel verhaal, maar wel de moeite van het vertellen waard.

In heel België blijft het aantal scheidingen toenemen, en dit in tegenstelling tot het aantal huwelijken, dat erop achteruit blijft gaan. Tal van nieuwe woonvormen kennen heel wat succes: ongehuwd samenwonen, LAT-relaties, gemeenschapsvorming, en samenlevingskontrakten. Een specifieke groep hierbij zijn de mozaïekgezinnen. In het onderzoek worden deze gezinnen gedefinieerd als "gezinnen waarvan, na het overlijden van een van de oorspronkelijke partners, de overlevende partner alleen blijft of een nieuwe relatie aangaat, of waarvan de oorspronkelijke partners na een echtscheiding eventueel een nieuwe relatie aangaan. Zo ontstaan dus een aantal verschillende gezinsvormen: met één, twee, drie of vier 'ouders', gescheiden ouders, alleenstaand, hertrouwd of samenwonend met een nieuwe partner".

Mozaïekgezinnen beantwoorden op welhaast geen enkele manier aan het traditionele beeld van het gezin. Doordat de sociale zekerheid in grote mate gebaseerd is op de vooronderstelling van een stabiele gezinsrelatie, waarbij kinderen inwonen bij twee gehuwde ouders, is het administratief gezien vaak

den binnen het gezin moeten immers opnieuw in evenwicht gebracht worden, en dat gebeurt zelden zonder slag of stoot.

Aan deze gewijzigde leefomstandigheden zit ook een financiële kant: het inkomen kan aanzienlijk dalen of zelfs wegvalen, alimentatie kan te laat betaald worden of geheel niet, het alimentatiebedrag kan heel hoog zijn. In al deze gevallen heeft dit een invloed op de levensstijl, vaak met al dan niet drastische bezuinigingen op kledij, eten en ontspanning tot gevolg.

VROUW

In dit hele verhaal blijken vrouwen de kwetsbaarste groep te vormen. Statistisch gezien zijn het vooral vrouwen die een scheiding aanvragen, en blijven zij ook vaker dan mannen alleen na een scheiding of overlijden. In die gevallen waar vrouwen binnen een huwelijk in een financieel afhan-

het onderzoek bevraagde studenten gebeurde dit niet altijd: vooral bij aanslepende echtscheidingsprocedures zou de aanvraag berekend worden op basis van het inkomen van de vader in plaats van het feitelijke gezinshoofd, de moeder.

Vraag is of het hier gaat om een fout van de administratie, dan wel dat de betrokken studenten onvoldoende op de hoogte waren van de mogelijkheid om een beurs op basis van het vermoedelijk inkomen aan te vragen. Dat studenten nog onvoldoende weten dat een voordeliger berekening voor hen mogelijk is bleek ook ten aanzien van kindergeld en het recht op aftrek van belastingen voor alimentatiegelden.

Nog moeilijker hebben die studenten het van wie een van de ouders hertrouwd is en waar het gezinshoofd weliswaar een relatief hoog inkomen heeft, maar weigert de opleiding te financieren. Fiscaal gezien zijn deze studenten ten laste, zodat de kans

en studeren. Daarenboven dient hun dossier periodiek herbekeken te worden. Konstante stress is dan ook het gevolg. Hulpvragen aan het OCMW blijkt daarenboven nog steeds met een stigma beladen en een bron van nieuwe conflicten thuis te vormen. De drempel van de sociale dienst blijkt ook nog hoog te zijn: het zijn vooral de ouders die de stap zetten. Mogelijk speelt ook hier het stigmatiserend effect een rol.

De conclusies van het onderzoek zijn duidelijk: de bevraagde studenten uit mozaïekgezinnen hebben het dan misschien niet breed, ze zien dit niet als reden om dan maar te stoppen met studeren en op de arbeidsmarkt hun heil te beproeven. Aan voldoende geld komen is vaak een kwestie van op meerdere deuren te kloppen: thuis, een studiebeurs (maar daar hebben ze zeker niet allemaal recht op), het OCMW, de sociale dienst, een job. Door de onzekerheid op financieel vlak opteren sommigen voor een opleiding die maakt dat ze thuis kunnen blijven wonen, wat goedkoper is, en die ze naar eigen zeggen als haalbaarder beschouwen dan de opleiding die hun eigenlijke voorkeur wegdroeg.

RAPPORT

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zo veel mogelijk extra kosten vermeden worden. Geen studieuitstap, geen kafeebezoek, geen film. Dit leidt al wel eens tot sociaal isolement, daar de klassieke studentikoze en sociale activiteiten net in deze domeinen thuishoren.

Uit bovenstaande blijkt dat financiële en emotionele problemen vaak verstrengeld zijn. Niet alleen versterken ze elkaar, ze vloeien ten dele ook uit elkaar voort, bijvoorbeeld waar een student uit angst voor conflicten geen beurs aanvraagt of wanneer de keuze voor de studie-instelling tot hoog oplopende discussies leidt over financiële draagkracht en individuele verantwoordelijkheid.

In een tweede luik werd onder de aanwezigen gediscussieerd over de vaststellingen van het rapport. Echt nieuws was het voor de meeste diensten niet — zij worden immers al jaren met deze problemen geconfronteerd. Zowel hun aanpak, met een duidelijke voorkeur om dossiers geval per geval te bekijken, als hun eensgezindheid over de nood aan een zelfstandiger studentenstatuut, was treffend. Een deel van de problemen zou immers opgelost worden wanneer een alternatief gevonden wordt voor de klassieke gezinvalshoek. Wat dit laatste betreft sirkuleert momenteel een alternatief voorstel van de Vlaamse Vereniging voor Studenten.

Daarnaast bestond er consensus over de nood aan één dokument — dat ruimer verspreid dient te worden dan alleen sociale diensten en de Centra voor Leerlingenbegeleiding — waarin alle informatie gebundeld wordt en waar ook in vermeld staat waar welke informatie kan gevonden worden. Naar aanleiding van deze dag wordt zo'n folder alvast concreet voorbereid. Gehoopt wordt dat door een duidelijke aanwezigheid van deze informatie op kamussen het stigma rond hulpvragen kan omgezet worden in aanvaarding. Daarnaast werden ook een aantal beleidsuggesties rond het beursstelsel en kinderbijslag gedaan, maar waarschijnlijk vergen deze verdere uitdieping, zodat een wijziging in de regelgeving nog niet voor morgen is.

Sin Declerc

(foto Archief)

kelijke situatie verkeerden, is hun nieuwe taak als gezinshoofd niet evident. Zij hebben minder of geen arbeidservaring, zijn soms al een tijdje niet meer actief op de arbeidsmarkt. Dit maakt hen minder gegeerde arbeidskrachten. Door schulden, advocaat- en procedurekosten, leningen of laattijdig onderhoudsgeld, maar ook door moeilijkheden om aan een redelijk betaalde job te raken, kan de financiële situatie penibel worden.

Daarenboven krijgen vrouwen nog steeds vaker het hoedrecht over de kinderen. Zonder te willen generaliseren, suggereert het rapport dat mannen, die bewust kiezen hun kinderen op te voeden, niet alleen een betere financiële start nemen, maar dat zij net door hun bewuste keuze op meer steun en begrip van hun omgeving kunnen rekenen dan sommige vrouwelijke gezinshoofden.

VERMOEDELIIK

Wie in een dergelijke situatie wil gaan studeren, zal het allicht niet altijd makkelijk hebben om het hoofd bij de studies te houden. Vaak proberen studenten zich wel afzijdig te houden in de ouderlijke discussies, maar in de praktijk blijkt dit makkelijker gezegd dan gedaan. Door een recent dekreet kunnen studenten in deze gevallen een studiebeurs aanvragen op basis van het *vermoedelijke gezinsinkomen*. Volgens de in

op een beurs klein is. Zij zijn al helemaal aangewezen op een sociale toelage of lening.

In sommige gevallen is het voor het gezinshoofd onmogelijk om studies te betalen. Vaak kan dan een studiebeurs aangevraagd worden, maar die komt maar laat op het jaar en dekt in het geheel de werkelijke kost niet. Al die tijd leeft de student in onzekerheid, en zal een tijdelijke job nodig zijn om de tussenliggende tijd te overbruggen. Deze studenten, die het emotioneel al moeilijk hebben, moeten in dat geval arbeid, studie en vaak ook een deel van het huishouden combineren. Makkelijk is anders.

OCMW

Een aantal van de bevraagde studenten heeft de stap naar volledige zelfstandigheid gezet. Zij hebben het ouderlijk huis definitief verlaten en zijn alleen gaan wonen. Op deze manier kunnen ze de conflicten en spanningen thuis ontvluchten en worden ze minder geconfronteerd met een eventuele nieuwe partner. De financiële situatie van deze groep ziet er onzeker uit. Vaak kloppen zij aan bij het OCMW. Een algemene tendens bij het OCMW is echter dat studeren ontmoedigd wordt en dat de studenten aangezet worden om werk te vinden.

Krijgen ze toch een (bijpassing tot het) bestaansminimum, dan moeten ze zowel voor een deel in hun eigen levensonderhoud voorzien als hun slaagkansen verhogen. Dat is minstens kontradictorisch: wie moet werken, kan niet in de les zitten

Een algemene tendens bij het OCMW is dat studeren ontmoedigd wordt en dat de studenten aangezet worden om werk te vinden

een kluwen voor wie niet aan dat mooie profiel voldoet. Dit laat zich niet alleen financieel zien, zoals verder blijken zal, maar ook emotioneel.

Bij een scheiding of overlijden wordt een gezin zowiezo geconfronteerd met tal van konfliktierende gevoelens. Hier kunnen echter ook nog wijzigingen in de levensomstandigheden bijkomen. Het gezin kan moeten verhuizen omwille van scheiding of te hoge afbetalingslasten, het gezinshoofd kan uit geldnood meer moeten gaan werken — of net minder omdat de combinatie van arbeid, gezin en huishouden onhoudbaar is. Al deze elementen hebben zowel een financieel als een emotioneel gewicht. Ze zijn een grote bron van stress en onzekerheid. De verhoudingen en verantwoordelijkhe-

“Als het koud is, krijg je warme sjoko”

Find vorig academiejaar sloot kafee de Patapouff in de Tien-
sestraat haar deuren. De stu-
denten psychologie, die na het teloor-
gaan van de Shrink al een tijdje zon-
der eigen fakbar zaten, roken hun
kansen, namen het boeltje over en ver-
bouwden het kafee tot een ruime
fakbar aneks fuif- en kantuszaaltje.
De nieuwe boreling kreeg de naam
'Pavlov' mee. Intussen zijn we bijna
een jaar verder en wordt het tijd om
de balans op te maken.

Een van de drijvende
krachten achter het
Pavlov-project is
Tomas De Grootte. Als
fakbarbeheerder blikt
hij terug op het resul-
taat.

Tomas De Grootte:

«De oude Shrink was
super, naar het schijnt.
Als je veteranen moet
geloven, was het echt
wel de *place to be*. Op
een bepaald moment
moest de Shrink ech-
ter weg (aangezien de
nieuwe Alma I op die
plaats kwam, bm, tv).
Er was genoeg geld
om iets nieuws te
beginnen, maar dat
bleek uiteindelijk een
beetje overmoedig.
Toen is er een pand
opgekocht in de
Parijsstraat, waarvoor

een te zware lening moest aangegaan
worden. De geschiedenis van de fakbar van
psychologie heeft dus zowel een positief als
een negatief luik, en daar hebben we onze
lessen uit getrokken.»

«Vorig jaar is het dan allemaal heel snel
gegaan. We zijn pas in de paasvakantie begin-
nen onderhandelen met de eigenaar en brou-
werijen. Vooral de brouwerijen waren belang-
rijk, want we hadden natuurlijk wel een
zeker kapitaal nodig. De lening die we zijn
aangegaan is niet zo zwaar. Met de beperkte
middelen die beschikbaar waren, hebben we
er toch iets moois van gemaakt, en dit dankzij
het engagement van onze talrijke medewer-
kers. Dit was — naast de financiële haalbaar-
heid — een tweede *conditio sine qua non* om
onze werking uit te bouwen.»

Veto: In vergelijking met jullie vorige fakbar, lijkt
de ligging veel beter. Is dat ook zo?

Tomas: «De ligging van de vroegere Shrink
was inderdaad problematisch. De fakbar lag
ver van de fakulteit, in een buurt waar stu-
denten minder kwamen. De nieuwe lokatie
was een bewuste optie. Iedereen weet dat
het epicentrum van het uitgaansleven zich
heeft verplaatst naar de Tiensestraat. Ander-
zijds neem je ook wel een risico, namelijk
de zware concurrentie van de andere fak-
bars, in de eerste plaats het Huis der Rech-
ten (HdR) en Politika Kaffee.»

TREND

Veto: Hebben de eerstejaars de weg naar de
Pavlov gevonden?

Tomas: «Dat is vrij goed gelukt. We hebben
zelfs een aantal tappers en DJ's kunnen
rekruteren uit de eerstejaarspopulatie. In het
begin hadden we weliswaar weinig tijd om
initiatieven uit te werken naar eerstejaars
toe. Als we toen alles beter hadden kunnen
voorbereiden, hadden we misschien nog
meer studenten kunnen bereiken. De eerste-
kannars zijn er zich echter tevens van bewust
dat psychologie zeker in de kandidaturen een
zware opleiding is. Ook heb je de algemene
tendens dat studenten minder uitgaan. Die
trend heeft echter ook een positief gevolg:
mensen willen ook wel eens *op hun gemak-*
ske een pintje gaan drinken.»

Veto: Sommige fakbars richten zich, naast de
eigen studenten, ook heel duidelijk op een breder
publiek. Hoe zit dit met de Pavlov?

Tomas: «Bij ons komen er ook vaak men-
sen die geen psychologie studeren. Wel is
het natuurlijk de fakbar van psychologie,
waar veel georganiseerd wordt voor en
door de eigen studenten. Ik hoop dat we op
lange termijn de relatie fak-kring kunnen
versterken. Wat hierin belangrijk kan zijn,
is het onderbrengen van de kringlokalen in
de fakbar. Op dit moment worden de
lokalen boven de Pavlov nog verhuurd aan
partikulieren. De fakbar en de kring moeten
zo goed mogelijk op mekaar afgestemd zijn.

geld investeren. We hebben onlangs aan een
noodlijdende VZW een donatie gedaan. Dat
we zoiets kunnen bereiken als fakbar, vind
ik zeer waardevol. Geld schenken aan vere-
nigingen waarin mensen van ons actief zijn,
willen we meer doen.»

ONAFHANKELIJK

Veto: Hoe sta je tegenover het feit dat een aantal
fakbars nog steeds gratis een gebouw van de uni-
versiteit krijgen, en jullie de huurkost zelf moeten
dragen?

Tomas: «De universiteit steunt ons inderdaad
niet. Ook niet op een andere manier dan door

een gebouw
ter beschik-
king te stel-
len. Mijn
gevoelens
hierover
zijn twee-
zijdig. De
huur van
het gebouw
zorgt voor
een behoor-
lijke meer-
kost. Aan
de andere
kant zijn
we totaal
onafhan-
kelijk van
de univer-
siteit. Door
te opteren
voor deze
zelfstandig-
heid neem
je wat meer

risiko bij aanvang. Het gevaar elk moment
uit je gebouw gezet te kunnen worden, lopen
we echter niet. Toch vind ik de houding van
de universiteit om van de fakbars in hun
gebouwen af te raken niet positief. Een uni-
versiteit mag iets
voor haar
studenten
doen en
uitgaan is
een belang-
rijk deel van het studentenleven.»

Veto: De Tiensestraat is, zoals je zei, het kloppend
hart van het studentenleven geworden. Dit brengt
logisch overlast mee voor de buurt. Hebben jullie
daaraan gewerkt dit jaar?

Tomas: «De Pavlov ligt nu in een buurt waar
reeds veel nachtlawaai en dergelijke was.

(foto Steven Van den Eede)

Vandaar dat we, als we financieel wat ster-
ker staan, de kringlokalen hier willen vesti-
gen.»

Veto: Hoe is de relatie kring-fakbar op dit moment?

Tomas: «Hoe die relatie er in de praktijk

uitziet is niet
het gevolg van
allerhande sta-
tutaire bepalin-
gen. Belangrij-
ker is dat zowel
kring als fakbar
zich bewust zijn van elkaars bestaan, en dat
deze *spirit* doorgegeven wordt. De kring is
belangrijk voor de fakbar en omgekeerd.
Wat logisch is, aangezien we hetzelfde doel-
publiek aanspreken. Je moet voor ogen hou-
den dat je een meerwaarde voor mekaar kan
betekenen. Om financiële redenen zijn kring

“Op een avond is er ook eens iemand
door het raam op straat beland; toen was
ik echt wel een zenuwinzinking nabij”

en fakbar gescheiden, zodat bij een finan-
ciële catastrofe de één de ander niet besmet.
Aan de andere kant kunnen beide wel op
elkaar steunen indien nodig. Als de fakbar
in de toekomst winst maakt, kunnen we dit

Misschien zorgen we voor iets meer overlast,
maar dat zal niet zo erg zijn. Bovendien lig-
gen we met drie fakbars naast mekaar, zodat
we er samen iets aan kunnen doen. De klach-
ten van de buurtbewoners zijn waar, maar

en fakbar gescheiden, zodat bij een finan-
ciële catastrofe de één de ander niet besmet.
Aan de andere kant kunnen beide wel op
elkaar steunen indien nodig. Als de fakbar
in de toekomst winst maakt, kunnen we dit

Misschien zorgen we voor iets meer overlast,
maar dat zal niet zo erg zijn. Bovendien lig-
gen we met drie fakbars naast mekaar, zodat
we er samen iets aan kunnen doen. De klach-
ten van de buurtbewoners zijn waar, maar

inherent aan een studentenstad. Het is
belangrijk dat we laten zien dat we er mee
inzetten en proberen er iets aan te doen. Alle
bars en fuifzalen sluiten is geen oplossing. Het
uitgaansleven is er toch. Zonder bars gaan
studenten andere manieren om uit te gaan
zoeken, die misschien nog meer overlast
veroorzaken.»

Veto: Het stewardsysteem is een van de initiatieven
die genomen zijn om de overlast te beperken. Hoe
denk je daar na een jaar over?

Tomas: «Ik ben vorige week voor de eerste
keer zelf steward geweest. Het is een vrij ver-
velende job. Zeker als het koud is, hoewel je
wel warme sjoko krijgt. Ik heb het gevoel dat
het wel iets uithaalt. Je kan echter enkel
mensen op zaken attent maken. Je kan toch
moeilijk elke keer de politie bellen als iemand
tegen de muur plast. Zelf ingrijpen mogen we
niet. Wel kan je er bijvoorbeeld voor zorgen
dat er geen fietsen tegen een poort geplaatst
worden waar auto's uit moeten. Dit soort
zaken kunnen we opvangen. Het is ook
opvallend dat een meisje als steward meer
te zeggen heeft. Zatte mensen zeggen regel-
matig tegen meisjes dat als ze als *vent* een-
zelfde opmerking gemaakt hadden, ze hen
op hun smoel zouden geslagen hebben.»

GEMIDDELD

Veto: Jullie hebben geopteerd voor 40 frank voor
een pintje, wat aan de dure kant is voor een fak-
bar. Vind je die prijs belangrijk?

Tomas: «Men zegt altijd dat studenten veel
uitgaan, en daar ook relatief veel geld aan
spenderen en dat die dus *gesoigneerd* moeten
worden. Achteraf gezien hadden we inder-
daad wel vijf frank minder kunnen vragen,
maar dan vraag ik mij af: waarom? Maakt
vijf frank per pint inderdaad zo'n groot ver-
schil? Als je aanneemt dat iemand gemiddeld
een vijftal pintjes op een avond drinkt, moet
je dat prijsverschil toch wel enigzins relative-
ren. We liggen wel onder het algemeen hore-
kagemiddelde in Leuven. En daar klagen de
gewone kafee-uitbaters dan natuurlijk over.
We hebben die grens getrokken in eerste
instantie omdat we financieel onzeker waren
en eigenlijk nu ook nog zijn. In de tweede
plaats proberen we voor die prijs ook zo veel
mogelijk kwaliteit te geven. We leren onze
tappers hoe ze een deftige pint moeten tap-
pen, zodat de klant ook waar krijgt voor zijn
geld. Het kafee wordt ook goed onderhouden.
Daarnaast organiseren we ook activiteiten en
optredens allerhande. Zulke dingen kosten
natuurlijk ook allemaal geld. Die veertig frank
valt dus echt wel te rechtvaardigen. Boven-
dien is er dan volgend jaar de invoering van
de euro. Het is alleszins gemakkelijker om één
euro neer te tellen dan drieëntachtig euro-
cent.»

Veto: Heb je dit jaar dingen beleefd in de Pavlov
die je altijd zullen bijblijven?

Tomas: «Er zijn wel een aantal memorabele
dingen gebeurd: zatte kantusgangers die stoe-
len over de muur in de tuin

van de burens gooien bij-
voorbeeld. Op het moment
zelf is zoiets niet zo leuk
natuurlijk, maar achteraf
kun je daar wel mee lachen.
Op een avond is er ook eens
iemand door het raam op
straat beland; toen was ik
echt wel een zenuwinzink-
king nabij. Je moet weten
dat we met een paar men-
sen drie maanden gewerkt
hebben op een manier die
lichamelijk gezien zeker niet
gezond was. We sliepen
toen gemiddeld vier uur per
nacht. Toen we tijdens de
vakantie 's nachts aan het
knutselen waren, gebeurde
het wel eens dat er een zatte
mens binnenstroomde die
natuurlijk grote ogen trok.
Wij moesten dan uitleggen
dat de Patapouff verkocht
was. De vroegere uitbaters
zijn trouwens een nieuw
kafee begonnen in de Ravenstraat. We zijn
daar al eens op bezoek geweest, weliswaar
niet voor het bier maar uit sympathie.»

Björn Mallants
Tijl Vereenooghe

Repressieapparaat en hulpverleners: samen sterk?

Wia de media kon je de politieke debatten over de federale drugnota volgen. Vooral het kannabisonderdeel werd uitvoerig belicht. Het differentiëren tussen cannabis en andere illegale drugs en het niet langer strafbaar achten van persoonlijk gebruik maken echter slechts een klein deel uit van de actiepunten die de overheid de komende jaren wil gerealiseerd zien.

De federale regering erkent drugmisbruik als een volksgezondheidsprobleem waarbij ze er resoluut voor kiest preventie en zorgverstrekking te laten primeren boven de repressieve, bestraffende aanpak. Mooie visie, maar uit de concrete voorstellen spreekt vooral een rolverwarring. Hulpverlening en ordediensten horen een gemeenschappelijk doel te onderschrijven; het onder controle houden van deze probleemgroep. Verslaafden zorgen namelijk voor 'maatschappelijke overlast'. Of hoe repressie nu van aktiemiddel tot algemeen belang wordt.

De federale beleidsnota drugs pleit voor 'een normaliseringsbeleid, gericht op rationele risikobeheersing'. Dit betekent dat vooral het beperken van de schade, zowel fysisch, psychisch als sociaal, die de druggebruiker toebrengt aan zichzelf en de samenleving, als doel wordt vooropgesteld. Inperking van de maatschappelijke overlast kan gebeuren door in te grijpen op diverse momenten in de weg van experimenteel druggebruik tot verslaving. Met verslaving of 'problematisch gebruik' worden die gebruikers aangeduid die geen controle meer kunnen uitoefenen op hun gebruik. Ze kunnen niet meer beslissen op welke momenten in hun leven ze gebruiken en op welke niet. Deze algemeen aanvaarde bepaling van verslaving is ontleend aan de *DSM IV*, een klassifikatie van psychische stoornissen.

Je kan vooreerst proberen om preventief te vermijden dat druggebruikers schade aanrichten. Jongeren die een keertje XTC proberen de risico's van gebruik leren inschatten enerzijds en anderzijds hen de sociale vaardigheden geven om zelf te bepalen, los van hun vrienden, of ze dat pilletje willen pakken. Een andere vorm van preventie richt zich op groepen die risico lopen om verslaafd te worden zoals gemarginaliseerde jongeren en gedetineerden. Een derde vorm is ervoor zorgen dat de verslaafde niet extra problemen creëert op andere levensdomeinen (bijvoorbeeld HIV-besmetting, dakloosheid, drugdealen).

JUNKIE

Naast voorkomen is er genezen. De gebruiker is afhankelijk geworden van zijn drug en begint hierdoor problemen te onderkennen met geld, politie, thuis, gezondheid. De schade moet hier worden verholpen, schade aan zichzelf en aan de samenleving. Hulpverleners vangen verslaafden op en

proberen samen met hen uit te klaren of ze er al dan niet voor kiezen om hun leven als *junkie* verder te zetten. Ze helpen de verslaafde te stoppen met zijn gebruik. Daarna begint het zware gevecht om weer opgenomen te worden in de samenleving: een job, een kamer, sociale contacten en vooral, om niet weer in de negatieve spiraal van gebruik te vervallen. De ordediensten verdedigen het belang van de samenleving. Schade aan de samenleving toebrengen wordt duur betaald. De kriminaliteit die zowel voorziet in het produkt als de geldelijke middelen voor een verslaving wordt aangepakt.

Wat zijn nu de concrete voorstellen? Allereerst zal er een beleidsondersteunende Sel Drugbeleid worden opgericht. Deze sel

wordt samengesteld uit vertegenwoordigers van alle bevoegde overheden (Federale Staat, Gemeenschappen en Gewesten). Koördinatie en opvolging van de nota is haar voornaamste taak.

SIGARETJE

Naar preventie toe is het opmerkelijk dat net die maatschappelijk aanvaarde drugs zoals alcohol, tabak en medikatie eruit gelicht worden. Het voorschrijfgedrag van medikatie waar men afhankelijk van kan worden zal strikter worden gecontroleerd. Op deze manier hoopt de nota artsen te doen stilstaan bij de hoeveelheid en het gemak waarmee ze medikatie uitdelen. Een sigaretje roken op de bus of in het kafee wordt lastig. Ook de scholen worden aangemoedigd om roken te verbieden. Leerkrachten zullen tijdens hun opleiding overigens standaard een drugpreventietraining krijgen.

De werkgroep die deze nota opstelde, pretendeert goed te hebben geluisterd naar de aanbevelingen vanuit de welzijnsector. En inderdaad, jarenlange hiaten in het hulpverleningsaanbod zullen worden opgevuld (onder andere druggebruikers die naast hun verslaving kampen met psychiatrische problemen, specifieke crisisopvang voor verslaafden, jongerenwerking). Uiteindelijk werd de kennis die de welzijnsector inzake de verslavingsproblematiek heeft opgebouwd naar waarde geschat. Meer zelfs: de federale drugnota pleit voor een duidelijke en structurele samenwerking tussen ordediensten en hulpverlening. Elk werken ze immers in het belang van de samenleving, om de problemen die drugs veroorzaakt op te lossen. De federale beleidsnota probeert duidelijk de taken van hulpverlening en justitie te scheiden. Ze breekt een lans om de onafhankelijkheid van de welzijnsector te vrijwaren.

THERAPEUTISCH

De voorgestelde taakafbakening tussen de twee actoren is evenwel vaag. Een voorbeeld is de nieuwe wetgeving omtrent illegale drugs (voor de beknopte uitleg: zie kader). "De inschakeling van de hulpverlening in de reactie van het strafrecht-apparaat op problematisch druggebruik" wordt als zeer zinvol ervaren.

Bedoeld wordt hier het omstrede 'therapeutisch advies'. Hulpverleners maken uit of iemand nu zijn gebruik nog onder controle heeft of niet. En hun advies bepaalt of je nu bestraft wordt. Als een hulpverlener oordeelt dat je afhankelijk bent van drugs (positief advies), heb je de keuze: je stemt in met de therapie of je laat justitie over je lot beslissen.

Bij negatief advies wordt de procedure zonder gevolg stopgezet. Dit is een duidelijke rolverwarring. Als een druggebruiker in het kader van therapeutisch advies bij een hulpverlener komt zal hij niet geneigd zijn om eerlijk over zijn probleem te praten. Hoe kan hij de persoon tegenover hem in vertrouwen nemen? Deze maatregel schiet dus haar doel voorbij. In plaats van probleemgebruikers naar de hulpverlening te leiden en zo problemen te voorkomen of te behandelen, zorgt de federale overheid ervoor dat het wantrouwen tegen welzijnswerkers groeit.

STEM

Samenwerking is mogelijk, mits rekening wordt gehouden met de verschillen in belangenbehartiging tussen welzijnsector en justitie. Welzijn geeft net aan de kwetsbaren in onze samenleving een stem, aan de minderheden die niet gehoord worden op het publieke forum. Meerzijdige partijdigheid als het horen van alle partijen op grond van gelijkheid moet het streefdoel zijn. Justitie dient het algemeen nut, de samenleving. Wetten nemen de gemene deler van de bevolking als uitgangspunt. Normalisatie van de samenleving is hier het doel. Wie zijn mening vertolkt, zijn klacht indient, wordt gehoord.

De visie die de federale beleidsnota drugs verkondigt over deze samenwerking getuigt van naïviteit. De nota neemt die risikogroepen van gebruikers als aandachtspunt. Maar ze gaat er ook vanuit dat de welzijnsector uiteindelijk het controleren van druggebruik als doel vooropstelt. Hulpverleners en justitie dienen echter niet hetzelfde belang. Ze hebben zelfs een andere werkwijze. De enige uitweg om inderdaad druggebruikers te zien als mensen met een probleem in plaats van als criminelen is te vertrekken van het perspectief dat gegroeid is vanuit de jarenlange ervaring binnen de welzijnsector: alle betrokken partijen hun eigenheid laten.

Kathleen Raskin

(foto Steven Van den Eede)

Vaak gestelde vragen over cannabis

Wat werd er beslist in verband met het gebruik van cannabis?

1. Het persoonlijk gebruik van cannabis wordt niet langer vervolgd bij meerderjarigen. Voor minderjarigen blijft het dus strafbaar. Er wordt geen procesverbaal opgesteld. Je vindt het dus niet meer terug op je strafblad.

Uitzonderingen hierop zijn:

- aanwijzingen van problematisch gebruik (een gebruikspatroon dat je niet langer onder controle hebt)
- maatschappelijke overlast: gebruik in aanwezigheid van minderjarigen (-18 jaar) of openbare overlast (zie de gemeentewet)
- risikosituaties: cannabisgebruik in het verkeer, dealen in de buurt van scholen, concentraties van jongeren.

2. Ben je in het bezit van of vervoer je een hoeveelheid cannabis die niet bestemd is voor het persoonlijk gebruik of gebruik je in de aanwezigheid van minderjarigen, dan word je bestraft.

Problematisch gebruik:

Professionele hulpverleners maken uit wat problematisch gebruik is. De politiedienst maakt op grond van aanwijzingen een procesverbaal op. De Prokureur des Konings duidt een hulpverlener aan in het kader van therapeutisch advies. Deze hulpverlener geeft na een gesprek met jou een positief of negatief advies. Positief betekent dat je gebruik problematisch is en dat behandeling wenselijk is. De Prokureur beslist dan of je wordt bestraft.

Maatschappelijke overlast:

De definitie luidt 'het gebruik in aanwezigheid van minderjarigen' en 'openbare overlast'. Dit tweede begrip komt uit de nieuwe gemeentewet en slaat op situaties die storend zijn voor de omgeving, bijvoorbeeld plassen in het openbaar, een autoalarm dat voortdurend afgaat, dancingspelers die kabaal maken in de buurt. Het begrip wordt nog verder toegelicht in de op til zijnde richtlijnen voor justitie.

De beslissing tot vervolging ligt weer bij de Prokureur, al is er hier geen tussenkomst van een hulpverlener.

Mag men nu zelf cannabis kweken?

Het kweken van cannabis zou in de toekomst niet meer vervolgd worden, buiten in de aangeduide uitzonderingen. Al dient hier eerst een wet over te worden gestemd en een Koninklijk Besluit uitgewerkt. Voorlopig dus nog oppassen!

Mag men met cannabis de grens oversteken?

Drugtoerisme wordt beschouwd als maatschappelijke overlast. Dus is de regeling dezelfde als bij gebruik. Hier moet wel eerst weer een wet en Koninklijk Besluit voor komen.

Wat zijn de richtlijnen voor politie en parket?

De concrete omzetting naar de praktijk dient nog op papier gesteld en zal dan aan politie en parketten worden doorgegeven. Afwachten is de boodschap.

(kr)

Bron: de website van Vereniging voor Alcohol en andere Drugs (www.vad.be)

Vlaams leren kan ook amusant zijn

In een vreemd land naar een teatervoorstelling gaan. Ons lijkt het onvoorstelbaar, maar het is mogelijk. Anderstaligen in België hebben het al moeilijk genoeg om de Vlaamse taal onder de knie te krijgen, laat staan dat ze de moed vinden om naar het teater te gaan. Daar komt nu verandering in met het stuk *Meer is altijd beter*, de eerste produktie van het Instituut voor Levende Talen (ILT) en Fast Forward vzw.

"Welkom aan boord." De openingszin van het stuk zou de toeschouwer op het verkeerde been kunnen brengen. Het publiek wordt immers niet in een of ander surrealistische wereld ondergedompeld met een verre reis als bestemming, maar wel in de rasechte Vlaamse cultuur. Doordat drie van de zeven personages van buitenlandse afkomst zijn, wordt de Vlaamse samenleving door een andere bril bekeken. Bij de aankomst in België vallen voor hen vooral de administratieve rompslomp in de luchthaven, het slechte weer en de bittere koffie op. Misverstanden komen veelvuldig voor omdat ze de cultuur nog niet begrijpen.

Meer is altijd beter is niet uit de losse pols geschud, maar gebaseerd op de taalkursus *Vanzelfsprekend*. Dit basispakket Nederlands is samengesteld door Han Fraeters en ILT-docent Rita Devos. Het is een multimediaal gegeven waarbij aan de hand van korte, levendige leseeenheden de meest gebruikte woorden en basisgrammatica worden aangeleerd.

Niet alleen in Vlaanderen kent deze cursus veel succes, maar ook in het buitenland. De instellingen verkiezen de cursus omwille van het Vlaamse en niet het Nederlandse aksent bij het aanleren van de taal. Vlamingen spreken meer naar de letter, wat voor de anderstaligen een voordeel biedt. Bij de cursus horen ook videobeelden die gezamenlijk een soap vormen.

OREN

Samen met Han Fraeters begon Peter Schoenaerts, mede-auteur, regisseur en zelfs akteur van het stuk, te schrijven vanuit de verschillende personages van de video. Daarbij werd rekening gehouden met het taalnivo. Het zijn de personages tot en met nivo vier van de cursus die naar het toneelstuk worden overgebracht. Het doelpubliek bestaat dan ook uit studenten die drie maand intensief Nederlands achter de rug hebben. De duizend meest frekwente woorden moeten hen zeker al bekend in de oren klinken.

De personages van *Meer is beter* worden allemaal gespeeld door mensen met een ruime ervaring in het onderwijzen van het Nederlands aan anderstaligen. Geen beroepsakteurs, maar wel leerkrachten met acteerervaring. Zo speelt Fons Fraeters — die dit jaar voor het laatst Nederlands doceert aan de faculteit Sociale Wetenschappen en bij Germaanse — de rol van Karel, een grappig personage die de taak van verteller op zich neemt, en later met een verrassend einde naar buiten komt.

Voorts vertolkt Marcelle Collin de expressieve rol van Jennifer, het personage voor wie 'Meer altijd beter is'. De Amerikaanse Jennifer komt naar België om haar zoon Bert te bezoeken. Deze zit echter in het buitenland, maar dat maakt voor haar eigenlijk niet veel uit. Ze vindt haar weg in België wel en komt zelfs op het huwelijk van Peter en Els terecht. En dit niet zonder enige opschudding bij de rest van het gezelschap. Maar de sfeer is gezellig, en twee Italiaanse personages geven het stuk een zuiders tintje. Er wordt gedanst, gelachen en veel gebabbeld.

KRUISWOORDRAADSEL

Omdat het taalnivo voor iedere toeschouwer verschilt en vaak niet zo goed is, wordt er meermaals gebruik gemaakt van synoniemen en woordspelletjes. Het luidop oplossen van een kruiswoordraadsel is een leuke manier om moeilijke woorden verstaanbaar te maken aan het publiek, en uitbeeldingen van bepaalde handelingen zorgen voor een losse sfeer in de zaal.

Niettemin kan het stuk saai ogen voor

de modale Vlaming. Toch worden er genoeg pogingen ondernomen om het geheel tot een plezant, interactief en boeiend stuk om te vormen. Afwisselend wordt gebruik gemaakt van videobeelden en muziek. Zelfs de personages komen swingend op het podium te staan. Dit neemt niet weg dat het verhaal echt wel op een goedkope soap lijkt. Dat strookt ook met de opzet van het hele stuk en is een must als je het voor anderstaligen wilt spelen.

Als je je buitenlandse kennissen met een Vlaams toneelstuk wil verrassen, is

Meer is altijd beter een uitgelezen opportuniteit. En voor jezelf is het eigenlijk ook wel eens leuk om je eigen Vlaamse soap niet op televisie te bekijken, maar *live* in de aula.

Caroline Leysen

'Meer is altijd beter' op donderdag 2 mei om 20 uur in Aula Pieter de Somer. Reserveren kan tussen 14 en 17 uur bij Portulaca op het nummer 016/32.33.95. Kaarten kosten 200 frank.

BALANS OPGEMAAKT VAN ÉÉN JAAR NIEUWE STADSBIBLIOTEEK

"Vier maal de Bondgenotenlaan"

Ongeveer tien maanden geleden verhuisde de Openbare Bibliotheek van Leuven naar het Van de Veldegebouw in de Rijschoolstraat. Tijd dus voor een evaluatie, zo dachten ze bij het Masereelfonds. Een debat woensdagavond was het gevolg.

Het debat kon worden beschouwd als een voortzetting van het burgerparlement dat de verhuis naar een betere behuizing had voorbereid, zo stelden de organisatoren. Dat gebruikersparlement stelde na afloop een tekst op die in twaalf moties enkele prioriteiten naar voren bracht. De centrale vraag van het debat was dan ook wat er van de moties in huis was gekomen.

Schepen van cultuur Saïd El Khadraoui begon met de beleidsvisie op het funktioneren van de bibliotheek toe te lichten. Hij gaf toe dat zijn beleidsplan geen expliciete passage over de bibliotheek bevatte, maar er was meer tijd nodig om de impact van de nieuwe infrastructuur in te schatten.

Hij stelde eveneens dat de gevolgen van het te verwachten nieuwe bibliotheekdekreet afgewacht moeten worden. Immers, een van de belangrijkste dingen in dat nieuwe dekreet zou de verplichting worden een zeer gedetailleerd cultuurbeleidsplan uit te werken tegen eind 2002. Net zoals in het debat over de culturele infrastructuur (zie ook Veto 21) zei El Khadraoui ook nu belangrijke beslissingen uit te stellen tot dan.

Niet dat men ondertussen stil zou zitten, want enkele kinderziekten moesten toch dringend opgelost worden. Zo is de zaal waarin het debat plaatsvond volledig gekonspieerd om zonder microfoons een volledige verstaanbaarheid te garanderen. Dat is dan ook nodig, want eenmaal akoestische versterking wordt gebruikt, blijkt de verstaanbaarheid nihil. De technische installatie van de zaal moet dus nodig aangevuld, aldus de schepen.

Een ander pijnpunt is het gebrek aan signalisatie. Ook daar werd concreet aan gewerkt, zo werd beloofd. Verdere beloften waren ook nog de mogelijkheid om uitleningen te verlengen of te reserveren via internet. Tot slot stelde El Khadraoui nog dat de bibliotheek niet op zich staat maar deel moet uitmaken van een integraal cultuurbeleid.

MIGRANTEN

Waarnemend hoofdbibliotekaris Danie De Sadeleer lichtte vervolgens de werking van de bibliotheek toe. Onder het motto "derde keer, goede keer" schetste ze de komplikaties die de verhuis van de Stadsbibliotheek naar haar derde lokatie met zich mee hadden gebracht. Alles moet na tien maanden nog steeds een beetje in zijn plooi vallen, zo stelde ze. Van de krappe behuizing in de Vander Kelenstraat was de bibliotheek verhuisd naar een ruim gebouw waar zij plots vier kilometer rekken ter beschikking had. "Dat is vier maal de Bondgenotenlaan."

Om de verhuis voor te bereiden was zoals gezegd beroep gedaan op een parlementaire structuur waarin na de belangrijke vraag "wie is ons publiek?" vier doelgroepen een vertegenwoordiging vonden: de senioren, de volwassenen in de basisedukatie, de migranten en de schoolgaande jeugd. Deze laatste doelgroep werd echter niet bereikt vanwege het tijdstip waarop het parlement plaatsvond en de participatie van deze laatste groep is dan ook nog maar recent van

de grond gekomen.

Op vraag van de moderator of een bibliotheek dan meer moest zijn dan een uitleendienst antwoordde De Sadeleer bevestigend. Vroeger was het ter beschikking stellen van de materialen de kern-doelstelling van een bibliotheek, maar De Sadeleer legt de nadruk nu veel meer op de edukatieve (rondleidingen) en de informatieve functies.

Tijd voor een panel van gebruikersvertegenwoordigers om het duo El Khadraoui-De Sadeleer aan enkele vragen te onderwerpen. De spits werd afgebeten door Jan De Proft, een "neutrale bibliotheekgebruiker". Hij wees op een groot gebrek: het ontbreken van een duidelijk plan van wat waar te vinden is. Aan de signalisatie wordt gewerkt, zo was het te verwachten antwoord. Ook de opstelling per genre in plaats van alfabetisch vond in de ogen van De Proft geen genade.

WAANZINNIG

Interessanter werd het toen De Proft aanklaagde dat een aantal belangrijke literaire werken ontbraken in de kollektie en daar direkt de vraag aan verbond welke dan wel de criteria waren om een werk aan te kopen. De Sadeleer toonde zich erg verwonderd over het ontbreken van literaire meesterwerken in de kollektie. Het bleek onder andere te gaan om Ismaël Khadaré's *Dossier A*.

Hassan Sezgin van het Leuvense Integratiecentrum hekelde vervolgens het feit dat het in een van de moties beloofde allochtone staffid nog steeds niet was aangenomen. Dat El Khadraoui aankondigde dat vanaf 7 mei iemand aan de slag ging bij het Integratiecentrum die specifiek de kontakten tussen de zelfhulpgroepen en de bibliotheek moest onderhouden, vond in Sezgin's ogen geen genade. "Dat is iets helemaal anders dan een allochtoon die voltijds in de bibliotheek wordt aangenomen." Tevens pleitte hij voor de aanwezigheid van anderstalige literatuur.

Al bij al lijkt het erop dat, hoewel de Openbare Bibliotheek nu wel in een prestigieus gebouw is gehuisvest, er toch nog veel wreveld onder de gebruikers is. In dat opzicht is het zelfs vreemd dat geen enkel van de panelleden een van de grootste klachten ook maar van verre aansneed. Over het waanzinnige boetebeleid werd immers met geen woord gerept.

Matthieu Van Steenkiste

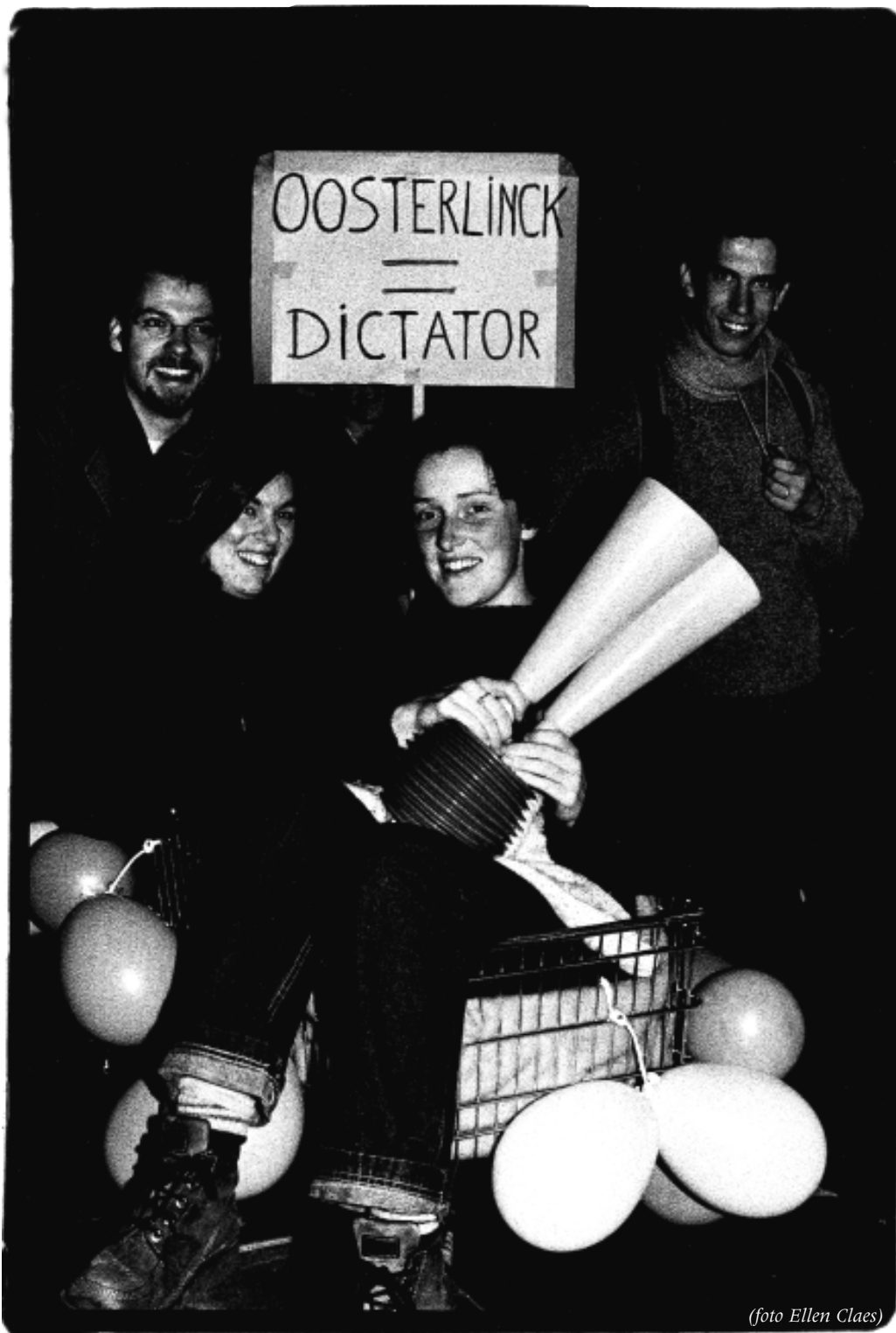
Jaaroverzicht Studentenbeweging

OPINIE OVER EEN JAAR STUDENTENBEWEGING

Wat baten kaars en bril als den uil niet zienen wil?

The invoering van het semestereksamensysteem met in haar kielzog een betoging en een bezetting, een prijsverhoging in de Alma en een 'Soracrisis'. Daaruit leek de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) dit jaar haar bestaansreden te putten. De Soracrisis zette de pers aan tot veelvuldige analyses van de studentenbeweging. Deze keer krijgt u een analyse vanuit het hart van Loko zelf.

Dat het academiejaar 2000-2001 rebels zou worden, is op de allereerste dag al duidelijk: zowel de inhoud als de vorm van de studentenspeech zorgen bij de opening van het academiejaar voor heel wat opschudding. Onder de titel *Inspiraak: een illusie?* klaagt Loko op zwartgallige wijze het gebrek aan inspraak van de studenten aan. Studenten hebben in verschillende beleidsorganen van de KU Leuven wel een zitje, maar hebben bijna nergens iets te zeggen. Zo zijn studenten op nivo van de Permanente Onderwijscommissies wel degelijk vertegenwoordigd en kunnen ze ook hun stem laten gelden. Echter, hoe hoger men de academische beslissingsadder beklimt, hoe meer de studenten vanaf de zijlijn staan toe te kijken. Mooi voorbeeld hiervan is de Akademische Raad (AR) waar weliswaar vier studenten maandelijks hun opmerkingen bij de voorgeschotelde nota's mogen maken. Opmerkingen die vervolgens overstemd worden door een voltallig Gemeenschappelijk Buro (Gebu) en een schare trouwe dekanen. Loko bedankt de academische overheid dan ook op sinische wijze voor dit soort formele inspraak. Onder het adagium van Sim Van Nieuwenhove (voorzitter van het Komitee Studentenvoorzittingen, oktober 1968) dat "Medebeheer dat niet gescreagd wordt door de mogelijkheid tot agitatie slechts bestaat door de goodwill van wie de macht in handen heeft", belooft de studentenbeweging dat de toespraak

(foto Ellen Claes)

«De studentenbeweging belooft dat de toespraak slechts een inleiding was: "We zullen toenemen in kracht en scherpte, naarmate het nodig zal wezen"»

slechts een inleiding was. "We zullen toenemen in kracht en scherpte, naarmate het nodig zal wezen."

SYMBIOZE

Niet alleen de inhoud van de speech zorgt voor opschudding, maar ook de principiële weigering van Loko om de speech op voorhand aan het rectoraat te overhandigen. Het weekend voor de opening van het academiejaar staat de telefoon roodgloeiend. Het rectoraat paait, smeekt en dreigt. Op zaterdagavond blijkt dat het rectoraat de poot wenst stijf te houden: geen inzage vooraf betekent geen studentenspeech. Met de nodige dramatiek roepen de schrijvers van de speech op zondagavond een

spoed-open algemene vergadering (OAV) bijeen. Met een nooit geziene snelheid — nauwelijks tien minuten — besluiten de kringen dat ook zij het hard kunnen spelen. De handelswijze van rector Oosterlinck sterkt de kringen in hun overtuiging dat ze met de inhoud van de speech de nagel op de kop hebben geslagen. Konsekvent met de inhoud van de speech zullen de kringen overgaan tot actie.

Tijdens de speech van de rector staan een honderdtal studenten één voor één met dichtgeplakte mond op om zo op symbolische wijze het gebrek aan respect voor de studenten aan te klagen. Verdere geplande acties om de speech toch voor te lezen in de aanwezigheid van voldoende pers vallen evenwel in het water doordat rector André

Oosterlinck tijdens de academische zitting plots aankondigt dat de studenten hun speech mogen brengen. Verbazing en opluchting alom — ook een beetje ontgoocheling omdat de andere acties niet kunnen doorgaan.

KNIKKER

Echter, niet zozeer deze overwinning op het rectoraat geeft de studentenbeweging reden tot triomferen. Het gevecht voor een gemeenschappelijk doel brengt kringen, raden en geledingen van Loko bij elkaar. De eensgezindheid, eendracht, interne coherentie en het bijna symbiotisch gevoel dat hieruit voortvloeit, vormen de werkelijke overwinning. Dit gevoel is dan ook de kern voor de strijd tegen de overhaaste invoering van het semestereksamensysteem.

Voor veel studenten valt het semestereksamensysteem uit de lucht. Nog in volle zomervakantie blijkt er behoorlijk wat stromt aan de knikker wanneer het Gebu aan de Onderwijsraad advies vraagt over de invoering van een semestereksamensysteem voor alle jaren en studierichtingen. De academische overheid

laat er geen gras over groeien: op de eerstvolgende AR van 9 oktober keuren dekanen en Gebu het voorstel eensgezind goed. De vraag van de Onderwijsraad om de implementatie één jaar uit te stellen wordt met de glimlach van tafel geveegd. Ook de argumenten van Loko dat de onderwijskundige meerwaarde niet is aangetoond en dat de fakulteiten niet voldoende gekonsulteed zijn, mogen niet baten. Deze gang van zaken maakt de studenten boos genoeg om actie te voeren. Donderdag 19 oktober vindt de grootste betoging van het laatste decennium plaats. Ruim vierduizend studenten komen op straat en zelfs Apolloon (traditioneel een van de minder Loko-betrokken kringen) zegt 'nee'. De Kampuskrant ondergaat een rituele verbranding uit protest tegen de neergeschreven propaganda en de fraze 'Al wie da nie springt' krijgt een volledig nieuwe betekenis. De academische overheid moet met lede ogen aanzien hoe de studentenbeweging de woorden uit de studentenspeech hard maakt.

Het gevoel dat de studentenspeech creëerde, wordt alleen maar versterkt. Loko staat voor alle studenten en alle studenten steunen Loko. Actie, persverantwoordelijken, een veiligheidscrew en geheime vergaderingen zijn dagelijks brood terwijl een klein groepje mensen broedt op een andere actie. Het ei zou de bezetting worden.

KAT

Op 22 november 2001 kunnen de studenten zeggen: "t Is bezet". Een dagje eerder dan oorspronkelijk gepland, trekken een zestigtal studenten richting rectoraat. Zonder noemenswaardige problemen beklimmen ze de brandtrap en nemen ze de macht voor 22 uur over. Organisatorisch is deze *harde* actie een bescheiden succes, inhoudelijk vallen de woorden *woessies* en *softies* echter herhaaldelijk. Loko-Kringraad weet namelijk niet meer dan een belofte uit de brand te slepen. De studenten mogen een document opstellen en ter bespreking aan de fakulteiten voorleggen waarop de Akademische Raad de resultaten zal bediscussieren. Een kat in een zak met andere woorden: de idee om de bezetting niet te beëindigen vooraleer de eis van uitstel van de semestereksamens ingewilligd wordt, laat Kringraad vallen voor een document. Een document waarvan de netto-opbrengst nul zal zijn. Op de Akademische Raad is iedereen het er weliswaar over eens dat het document *an sich* nuttig is, maar toch wensen dekanen en Gebu de vooropgestelde deadline te halen. Als in juni blijkt dat dit niet mogelijk is, zal men een ad hoc oplossing zoeken. Een jaar uitstel voor bepaalde opleidingen misschien?

Jaaroverzicht Stu

Of nu de oorspronkelijke eis te hoog gegrepen is of de kapitulatie vroegtijdig ingezet is, is nog steeds de vraag. Feit blijft dat de semestereksamens vanaf volgend academiejaar ingevoerd worden. Naast deze ontgoocheling steekt een ander pijnpunt de kop op. De presidiumvergadering van LBK, de kring van de landbouwingenieurs, roept hun preses tijdens de bezetting zelf terug. Ook andere presessen krijgen achteraf te horen dat het niet *bon ton* is dat hun presidiumvergadering niet op voorhand ingelicht is van de nakende bezetting. Dat het een waanidee is om te denken dat men een bezetting kan geheim houden ten aanzien van de academische overheid als meer dan tien à vijftien mensen op de hoogte zijn, wordt blijkbaar niet in rekening gebracht.

De afrekening na de bezetting is dus al bij al niet zo positief. Onvrede over het bereikte kompromis en onvrede bij de kringen. "Sire, uw volk mort" is niet langer een slagzin voor de persoon van André Oosterlinck alleen, maar ook voor de studentenbeweging. Temeer omdat Kringraad tijdens de rest van het jaar niet meer uit het zwarte gat van de semestereksamens zal weten te kruipen.

«Spontaan nemen Sorakkers — inclusief de voorzitter — uit solidariteit ontslag uit hun medebeheersfunctie. Slechts de twee vrijgestelden en een VTK'er blijven op hun post: Sora ligt lam»

LAM

De stilte na de bezettingstorm zou niet lang duren. Midden december begint het stiltes te dagen dat Alma tot een prijsverhoging van drie frank moet overgaan. De foute prioriteiten in het beleid en de bevoordeling van de Faculty Club binnen de VZW Leuca eisen hun tol. De onderhandelingsrondes die de Almafractie voert met VZW Leuca leveren weinig op: zowel de fractie als de VZW houden voet bij stuk. Resultaat: de prijsstijging komt er. Akties van Loko-Sociale Raad (Sora) blijven niet uit: na de kerstvakantie verkoopt Sora aan de ingang van de Alma's vegetarische koeskoes aan veertig frank.

Wie dacht dat hiermee het stukje 'Alma' afgesloten is, vergist zich danig. De nasleep van de akties zijn groter dan voorzien en even dreigen de fundamenten van de studentenbeweging zoals we haar nu kennen te wankelen. Opnieuw mort het volk en dit vooral bij monde van de Vlaams Technische Kring (VTK), de kring van de burgerlijk ingenieurs. VTK voelt zich gedesinformeerd door de Almafractie en twijfelt aan de onderhandelingen die de fractie voerde met de VZW Leuca. Een van de Almafraktieleiden legde zijn mandaat neer omdat de kommunikatie binnen de fractie te wensen overliet. Dit zet VTK aan tot het indienen van een motie van wantrouwen ten opzichte van de overige fraktieleiden. Op vrijdag 29 januari ontzet de meerderheid van de aanwezige kringen op de algemene vergadering (AV) van Sora de Almafractie uit haar beheersfunctie. Verbijstering alom. Nogal wat medebeheerders die geen kringvertegenwoordigers zijn en bijgevolg geen stemrecht hebben, voelen zich in de zak gezet. Spontaan nemen Sorakkers — inclusief de voorzitter — uit solidariteit ontslag uit hun medebeheersfunctie. Slechts de twee vrijgestelden en een VTK'er blijven op hun post: Sora ligt lam.

De motie van wantrouwen en de daaropvolgende gebeurtenissen zijn voldoende om een volledige studentenbeweging in de ban te brengen van enkele principiële vraagstellingen. Is de studentenbeweging inhoudelijk representatief? Welk mandaat hebben medebeheerders? Wat is de positie van kringvertegenwoordigers ten opzichte van liefhebbers die vaak het meeste werk verzetten? Wat is de verantwoordelijkheid van de kringen in deze? De raden, geledingen en kringen raken op slag gepolariseerd. Loko davert op haar grondvesten.

SCHAAR

Om de geuite vragen grondig aan te kaarten, besluiten enkele ex-medebeheerders op eigen kracht een grote volksvergadering te beleggen. Dit initiatief zorgt niet voor onverdeelde vreugde en is opnieuw olie op het toch al hoog oplaaierende vuur. Dat deze vergadering buiten de geijkte Lokostructuren plaatsvindt, stoort nogal wat Lokomensen tegen de borst. De open algemene vergadering die bestaat uit de Leuvense kringen blijft voor hen het hoogste beslissingsorgaan. Bovendien is er reeds een OAV gepland de dag na de volksvergadering. Anderen vinden dan weer dat deze vragen net naast de Lokostructuur moeten gesteld worden omdat deze structuur zich ten allen tijde in stand wenst te houden. Beide vergaderingen luiden dezelfde klok: de structuur van Loko is goed zoals die is maar de kloof tussen kringvertegenwoordigers en medebeheerder/liefhebber is groter dan

ooit. Deze laatste verwijten de kringen een desinteresse voor maatschappelijk relevante thema's en een hoog pensenkermisgehalte tijdens de kringverkiezingen. De kringen verwijten vooral Sociale Raad dat zij niet steeds de juiste thema's aansnijdt of ze niet op een juiste manier aanbrengt. Omdat deze discussie eindeloos lijkt, besluiten de kringen om verkiezingen uit te schrijven voor nieuwe medebeheerders. Immers, zij willen vertegenwoordigd worden.

De argumenten van de medebeheerders indachtig, verklaren de kringen zich bereid om zichzelf te analyseren. De resultaten zouden verwerkt worden om zo de kringen een richtlijn te geven om zichzelf te optimaliseren. Tot op heden hebben echter nog veel te weinig kringen deze analyse doorgevoerd. Omdat tweederde van de kringen dit moeten doen om tot statistisch relevante resultaten te komen, is dit initiatief voorlopig op de lange baan geschoven. De vraag kan gesteld worden of de kringen zich ooit wel echt achter dit idee geschaard hebben omdat ze toch geen problemen zouden zien — wat op zich al een probleem vormt.

(foto Pieter Van der Aa)

identenbeweging

(foto Katelijne Beerten)

DONDERWOLK

Een weekje of twee bakkeleien, meer heeft deze crisis de studentenbeweging op het eerste zicht niet gekost. Sociale Raad moddert niet langer aan en nieuwe medebeheerders worden verkozen. Terwijl Sora terugkeert uit de doden pakken zich nieuwe donderwolken samen boven Loko. The Voice, de anderstalige krant van Loko, laat weten dat hun schatkist leeg is.

Gezien de grote besparingen binnen Loko — ook Veto was genoopt om dit jaar een nummer minder te drukken — kunnen de andere raden en geledingen van Loko de put niet delven. Gedurende enkele maanden verschijnt The Voice niet om daarna gekopieerd en niet gedrukt in de bakken te liggen.

Op 1 maart krijgt Loko het opnieuw aan de stok met haar rector. Kultuurraad is ditmaal het slachtoffer wanneer André Oosterlinck besluit een kunstwerk uit het sirkwiev van het kunstenparkoer Ithaka te bannen. Naar aanleiding van 575 jaar KU Leuven nodigt onze Alma Mater Kultuurraad uit om haar jaarlijks terugkerend kunstenfestival in de universitaire gebouwen te laten plaatsvinden. Een mail van 'de behoorlijke jongeren' over de ondertussen welgekende *pornolocker* is echter genoeg om het rectoraat in rep en roer te zetten. Porno aan een katholieke universiteit kan niet en daarmee is volgens Oosterlinck de kous af. Dat was buiten de waard gerekend want Kultuurraad belegt stante pede een perskonferentie waarop in het bijzijn van de voltallige pers de woorden 'sensuur' en 'reaktionair' meermaals vallen. Voor de KU Leuven een PR-blunder van formaat, voor de studentenbeweging het zoveelste bewijs dat het rectoraat geen respect heeft voor haar werking.

«Loko moet echter ook de hand in eigen boezem steken en zich durven afvragen of ze ten tijde van de Soracrisis wel de juiste vragen gesteld heeft»

REAKTIONAIR

Konklusie: de studentenbeweging was rebels dit jaar maar, kende ook haar interne problemen. Op dit moment rijst de vraag hoe fundamenteel die problemen zijn. Feit is dat Veto op dit moment nog geen hoofdredakteur heeft, Sora volgend jaar zonder voorzitter zal werken, Kringraad, Portulaca en Sportraad het voorlopig zonder vrijgestelden moeten stellen. Zijn de kringen niet langer geïnteresseerd in Loko?

Toch wel. Gedurende de Soracrisis volgden de kringen de discussies op de voet en lieten ze ook niet na er zelf actief aan deel te nemen. Toen de medebeheersfuncties op Sora opnieuw opgevuld moesten worden, zochten de kringen naarstig naar geïnteresseerden. Vele kringen bleven zelfs in de meest barre tijden de vergaderingen frekwenteren en even was er zelfs de idee om ten voordele van Loko een gigantische fuif — genaamd het 'feestje' — uit de grond te stampen. Bovendien vereist het heel wat moed om een enige kandidaat-voorzitter weg te stemmen, iets wat in het verleden lang niet altijd het geval was. De kringen willen duidelijk een behoorlijk bestuur en niet zomaar een bestuur. Echter, hiermee eindigt het verhaal want de kringen mankeren nog steeds de reflex om een alternatief aan te bieden.

Verklaringen hiervoor zijn legio. Nogal wat kringen kampen met een tekort aan mensen, zelfs om hun eigen presidium op te vullen, laat staan dat ze de mensen hebben om naar Loko te sturen. Loko moet echter ook de hand in eigen boezem steken en zich durven afvragen of ze ten tijde van de Soracrisis wel de juiste vragen gesteld heeft. Alleen de vragen naar het 'wie' en het 'hoe' zijn gesteld. De vraag naar het 'wat' is steeds de kop ingedrukt. Een reaktionaire houding ingegeven door zelfbehoud. Een gemiste kans, want op deze manier had de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie meer de overkoepeling kunnen worden die ze zou moeten zijn. Als Loko de democratisering van de maatschappij en het hoger onderwijs wil bereiken, mag ze beginnen bij haarzelf.

Marie-Anne Dedeurwaerdere
Loes Geuens

«Organisatorisch is de bezetting een bescheiden sukses, inhoudelijk vallen de woorden woessies en softies echter herhaaldelijk»

(foto Katelijne Beerten)

Portulaca zoekt nog steeds

Op de Algemene Vergadering van Portulaca van 28 maart is er een kandidaat-vrijgestelde voor volgend jaar verkozen, maar die heeft zich omwille van administratieve redenen moeten terugtrekken. Daarom is er nu opnieuw een vakature voor een halftijdse betrekking als koördinator — "vrijgestelde" — van Portulaca en The Voice voor het academiejaar 2001-2002. De betrekking start op 1 augustus 2001.

Kandidaten moeten Nederlandstalig zijn, communicatief ingesteld, open, sociaal en taalvaardig (perfekt Engels). Ervaring in koördinatie is aanbevolen, net als kennis van het buitenlandse studentenmilieu van Leuven en/of ervaring in de studentenwereld. Tenslotte is een goede kennis van computer (tekstverwerking, website-onderhoud, publishing en dergelijke) belangrijk.

De taak van de koördinator van Portulaca bestaat in de eerste plaats uit de ondersteuning van projecten voor buitenlandse studenten. Daarnaast is er nog boekhouding en administratie, contacten met de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, opvolging van verslagen enzovoort. De koördinator is een aanspreekpunt voor buitenlandse studenten en verzorgt de permanentie op kantoor. Tenslotte moet hij of zij enkele taken voor The Voice uitvoeren, voornamelijk administratie en boekhouding.

Interesse? Stuur een curriculum vitae en motivatiebrief in het Engels naar Portulaca, Vesaliusstraat 34, 3000 Leuven. Op de volgende Algemene Vergadering van Portulaca zal er beslist worden over de kandidaturen. Voor meer informatie kan je altijd mailen naar roel@portulaca.org.

Slotzitting scholierenparlement

Het scholierenparlement is een organisatie van Globelink vzw. Gedurende het schooljaar komen jongeren samen om te discussiëren over een thema. Dit jaar waren de thema's 'Multikulturele samenleving' en 'Internationale veiligheid'. Tijdens enkele vergaderingen wordt er op de problematiek ingegaan. Het einddoel is een slotresolutie.

De kers op de taart van zo'n werkjaar is de slotzitting. Die vindt dit jaar plaats op 4 mei. Die dag komen jongeren uit heel Vlaanderen samen in Brussel om er de slotresolutie te bespreken. In de voormiddag worden er in commissies amendementen gemaakt op de slotresolutie. Deze amendementen leiden tot de definitieve slotresolutie. Deze slotresolutie wordt voorgelegd aan politici en doorgespeeld aan drukingsgroepen.

Op de dag zelf zijn ook de verschillende Vlaamse partijen aanwezig om de jongeren te helpen bij het formuleren van hun argumenten en om in debat te treden over inspraak en participatie van jongeren.

(avh)

Meer informatie over Globelink vzw op het telefoonnummer 03/227.27.85

Loko-Kringraad zoekt M/V met engagement

Kringraad, de raad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) die zich vooral bezighoudt met onderwijs, kringenkoördinatie en internationale vertegenwoordiging, zoekt vers bloed. Mocht uw hart een sprongetje maken omdat u zichzelf herkent in een van de hierna volgende omschrijvingen, aarzel dan niet om u kandidaat te stellen voor een van de vakante functies.

Zo zijn er nog twee plaatsen voor vrijgestelden. Dat zijn halftijds betaalde krachten met een voltijds engagement die de inhoudelijke en administratieve ondersteuning van de raad op zich nemen.

Verder zoekt Kringraad vier mensen (twee uit humane, één uit eksakte en één uit biomedische wetenschappen) die de stem van de student willen laten horen op Onderwijsraad. Enige affiniteit met onderwijs kan dan uiteraard geen kwaad, evenmin als voor de nog vakante mandaten op de Akademische Raad, waar nog plaats is voor één studentenvertegenwoordiger uit humane en één uit biomedische. Wie bovendien in de Akademische Lerarenopleiding is geïnteresseerd, kan zijn hart ophalen als vertegenwoordiger op de Commissie Akademische Lerarenopleiding en/of de Raad van het Akademisch Vormingsinstituut voor Leraren. Ook iemand die de Leuvense kleuren wil gaan verdedigen op de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) is van harte welkom.

De overige te verkiezen functies zijn wat je kombi-functies zou kunnen noemen. Zo zetelen de twee internationaal vertegenwoordigers op het Beleidscomité Internationale Relaties van de KU Leuven en houden zij zich bezig met de internationale contacten van Loko. De kringenkoördinator is het aanspreekpunt voor de kringen en fakbars bij gemeenschappelijke problemen en hij/zij vertegenwoordigt de Leuvense student in het overleg met de stad. De informatikavertegenwoordiger tenslotte bezit best een levendige interesse voor informatika, onderwijs en de raakpunten tussen die twee om zijn/haar zeg te kunnen doen op allerlei commissies die zich hiermee bezig houden.

Dit bestek is natuurlijk oneindig veel te kort om duidelijk te maken wat al deze functies precies inhouden, maar met vragen kan je steeds terecht op het Kringraadkantoor in de 's Meiersstraat nummer 5. Dat is ook de plaats waar je je kandidatuur (curriculum vitae en motivatiebrief) kan droppen, voor woensdag 2 mei om 18.u als het even kan. Misschien word je wel verkozen op de Algemene Vergadering van 4 mei, wie weet.

AFRIKA FILMFESTIVAL

10 april - 13 mei 2001

Leuven
Diest
Strombeek
Aarschot
Tervuren
Haacht
Dilbeek

meer info: tel.: 016/35 09 50
www.vl-brabant.be/afrikafilm

een organisatie van vzw Film en Cultuurpromotie, ism detelewelerlaad en cultureel centrum Leuven

ALBATROS DRAAIT NOG STEEDS OP 78 TOEREN

GETUIGENISSEN

JoostH: "Ik ben nog nooit zo goed zat geweest als in den Albatros. Het bier is er echt aan te raden."

PaulJ: "De kussen die ik daar gezien heb zijn heter dan die in Salou. Zoveel prachtige vrouwen heb ik nergens anders gezien."

GoedeleL: "Den Albatros is beter dan SEX."

TineP: "Ik heb in den Albatros mijn lief gevonden. Allé, al mijn lieven."

LouisT: "Eén van de vele prachtige zalen die Leuven rijk is. Allemaal dankzij mijn beleid."

DieterS: "Ik geef er regelmatig fuiven. Weet je waarom? Het is de beste manier om mijn pree van thuis aan te spekken. En de tafste."

JohannesP: "Salich Kerstfest en een Kélnklich Albatros."

PeterH: "Er gaat niets boven de Albatros om je ass eens goed te shaken."

SteveMillerB: "I'm gonna fly like an eagle."

GodfriedD: "Ik ga toch veel liever naar de cinema, hoor."

WalterC: "Ik ben nu 33 jaar en er is maar één plaats waar ik dat vergeet: Albatros."

LieveS: "Mij maakt het eigenlijk niet veel uit waar ik 's avonds eens kan ontspannen, maar om één of andere reden zit ik toch vaak in de Albatros."

GoddV: "En dan zijn er nog mensen die twijfelen aan het bestaan van God."

RobV: "Als ik de Albatros vroeger had ontdekt, dan zou ik hoegenaamd geen probleem gehad hebben met die 72 uur."

Entige gelijkenis of overeenkomst met bestaande of andere personen is natuurlijk volledig toevallig en zonder enige bijbedoeling. Zolang u ook maar naar de Albatros komt.

The Legend Continues

Voor alle fuiven kan je bij de Albatros terecht.

INFORMATIE EN RESERVATIES

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

016/32.37.89 (elke werkdag 14-18u)

fax: 016/22.01.03 GSM: 0497/27.41.14

loko@loko.student.kuleuven.ac.be

PRIJZEN

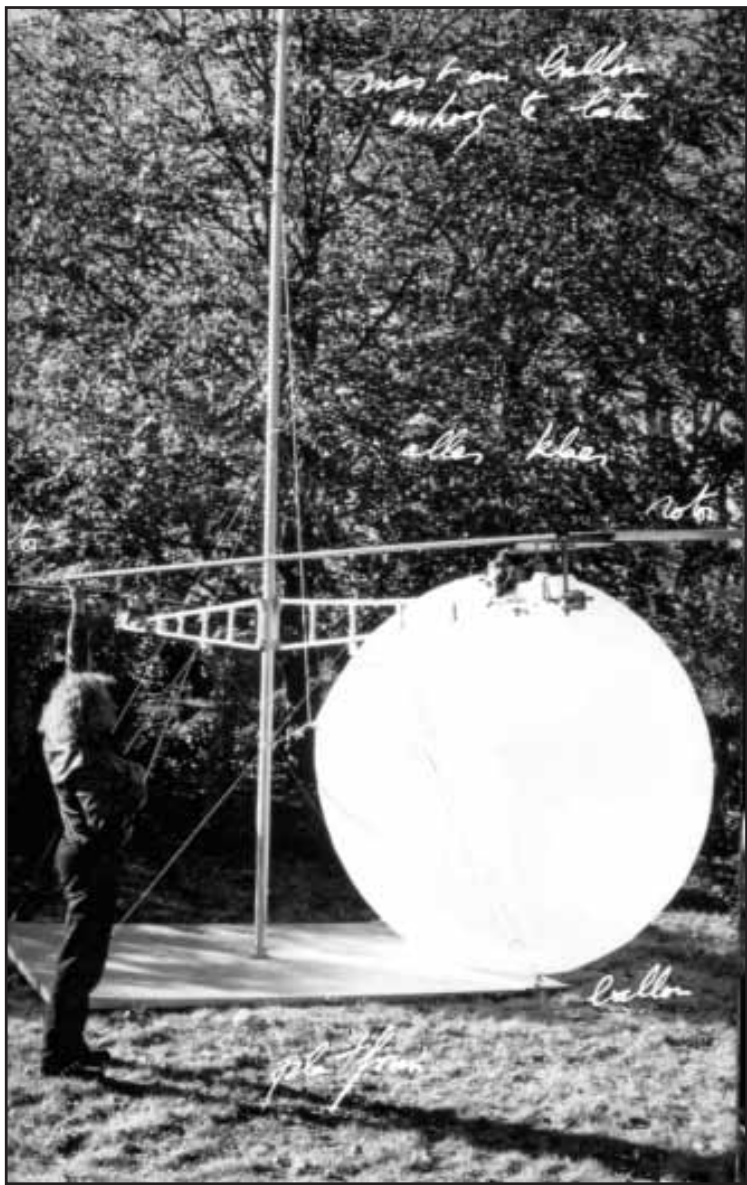
De laagste van Leuven!

Boek nu je postexamenfuif!
Er zijn nog maar enkele dagen vrij, dus wees er snel bij!

De lichtvoetigheid van het oog

Ta enkele lezingen en het project van Franck Bragigand in 't Spit is de derde Biënnale van Leuven nu ook officieel van start gegaan. Meer dan vijftig kunstenaars mogen zich voor enkele maanden aan een plek in Leuven vastklampen. De selectie valt op door een indrukwekkende diversiteit. Dit is niet één biënnale, dit zijn er twintig kleintjes.

Herman Labro van de Kunstbank ziet zichzelf liever als programmator dan curator, en dat heeft gezorgd voor een wel heel divers spectrum aan hedendaagse kunstgrillen. De biënnale wordt geserveerd 'als een menukaart met ruime keuze', zo lezen we in de persmap. Dit is dus geen biënnale die haar kunst thematisch overkoepelt, wel één die de diversiteit van het hedendaagse kunstgebeuren opzoekt. Je kan je vragen stellen bij zo'n ongebreidelde dadendrang

zonder uitgangspunt, feit is dat de biënnale heel wat highlights binnen de actuele kunst te bieden heeft en daarbij een opvallend respect toont voor het oeuvre van elk van de kunstenaars.

VISUALITEIT

Art and Language, alias Mal Ramsden en Michael Baldwin, stellen bij het startpunt meteen de autonomie van het oog in vraag. De visuele absorptie van het beeld wordt ontmaskerd als een complexe interactie tussen kijken en lezen. Mooi aan deze tentoonstelling is dat beide heren hun lezing van visualiteit de vrije loop mochten laten en dat op de gehele bovenverdieping van het Stedelijk Museum. Waar deze peetvaders van de conceptuele kunst in groepstentoonstellingen soms irriteren door een al te heldere didaktiek inzake het ontkrachten van de sublieme creator en het naïeve oog, krijgen ze hier de kans om in meerdere ruimtes de autonomie van kunst en kijken

indexikaal op losse schroeven te zetten. Een conceptuele *overload* zorgt ervoor dat de didaktiek verdwijnt. De visuele ervaring begint daadwerkelijk te schemeren tussen kijken en lezen. Net die schemering maakt hun werk ook nu nog relevant.

Deze klinische brug tussen kijken en lezen wordt in het Artesgebouw meteen gecounterd door Orla Barry. Waar *Art and Language* het oog conceptueel vastpint, laat Orla Barry het kijken en lezen verglijden. Een fotoreeks van monumentale gedrochten van stenen tussen zee en land, onderbroken door de kunstenaars op het strand en het perspectief van een golfbreker, vergezeld van een gesloten, broeierige oranje ruimte. Binnenin klinkt een conversatie over abjectie, treintoiletten en onwennige universa waar varkens knorren.

HAPTISCH

Galerist Kees van Gelder kreeg als gastcurator vrij spel in de eksporuimte van de

Stedelijke Bibliotheek. Het resultaat heet *De Keeshond Hapt*, een speelse ontkenning van de glatte visualiteit van het intellect. Voorbij het maagdelijke oog zorgen onder meer Hreinn Fridfinnson, Sigurdur Gudmundsson, Klaas Kloosterboer, Jaap Kroneman voor wat van Gelder haptische kunst noemt, heldere beelden oftewel kunst als mentale konditie-training. Al bij al is deze heldere taktiliteit erg amusant, met het werk van Sylvie Fleury en Jean-Claude Rugirello als esthetisch verantwoorde uitschieters, maar deze galerijtentoonstelling op lokatie blijft steken in een wel erg luchtig taktiel spektakel. Niettemin zijn zulke impressies van

artistieke lichtvoetigheid best welkom.

Dat blijkt ook in het Luxemburgcollege, waar John M. Armleder, Olivier Mosset en Sylvie Fleury ons trakteren op een *AMF-project*. Een symbiose van welriekende bloemenpracht, sjokoladen paashazen (Armleder) en een video waarin Fleury haar obsessie voor kleding tentoonspreidt, is er ruimtelijk gekaderd in een onderkoelde schilderact van Mosset, voorzien van minimalistische glitter door Fleury. In de ruimte ernaast vervat Twan Janssen een fries van bont ingepakte schilderijen in een reflectie over de verhouding van kunstenaar en toeschouwer, lees luisteraar en konsument.

TAKTIEL

In de Centrale Universiteitsbibliotheek presenteert Nico D. onder het mom *Lang zullen ze leven* een heleboel studenten, uitgeknipt uit foto's en verzameld in vijftien vitrinekasten. Het resultaat blijft steken in een oppervlakkige reflectie op fotografische

reproductie en beeldvorming. Malou Swinnen toont eveneens jonge mensen, in elf portretten in de KBC-galerij. In een onverbiddelijke scherpte tegen een donkere achtergrond ontkrachten de kleurenfoto's meteen de gladheid van hun jonge gelaat. In een aantal ideale poses die artistiek gemeengoed zijn geworden, blijft de blik hangen in een ongave huid, rimpeltjes en andere onbedachte scherptes van het beeld. Het non-moment van de klik van de camera dwingt de kijker tot een besef van tijdelijkheid, niet enkel van de foto's en de verbeelde karakters maar ook van zijn eigen blik.

Liz Kampe biedt ons een taktiele omgang met architectuur. Zij liet een kubus ontwerpen en konstrueren die nu op het Ladeuzeplein prijkt en week na week een beetje van kleur verandert. Haar vloersculptuur op de binnenplaats van de Stedelijke Bibliotheek, ijkpunt van modernistisch Leuven, kleurt het evenwicht van de architectuur letterlijk bij, en omgekeerd. Kleurtjes vind je trouwens ook in de bibliotheek zelf. Franck Bragigand heeft er produkten uit een door hem opgestart atelier in 't Spittentooingesteld. Een uitgebalanceerde uitstalling van democratische meubelwaar die net niet opgaat in haar eigen kleurenspeel is het resultaat.

DOKUMENTAIR

Peter Blatt reflecteert op de fotografie als medium dat het verleden aanwezig stelt en zo de tijd perverteert. In het Kadoc koos hij voor een fiktieve zwart-wit reportage *Au Congo Belge*. Een fries van foto's uit het koloniale verleden van België, enkele vervolgen schoonheidskoninginnen en een paar religieuze motieven sieren de gangen van het Kadoc. De konfrontatie van het documentaire karakter van Blatt's oeuvre met het interieur van een documentaire centrum lijkt echter iets te veel van het goede. De archiefphoto's passen naadloos in de entoerage van het Kadoc. De ongemakkelijke fotografische scherpte van een verleden blijft in de schaduw van hun documentaire karakter vervat.

In de kapel aan de Romaanse Poort geeft de tweede gastcurator Jon Thompson zijn vriend James Lee Byars de mogelijkheid zijn boodschappen te ontvouwen en ze meteen weer te laten verglijden in een decoratief spel dat hun letters overwoekert. In een zijruimte van de kapel krijg je ook nog een doodsbeleving van de kunstenaar gepresenteerd. Christophe Fink toont in een oude begijnensel een documentaire echo van drie ekwatoriale overbruggingen, een Braziliaanse ervaring, acht vluchten, drie steden en hun omgeving. Witte doeken schermen opeengestapelde impressies van schadelijk licht af. Vluchten van, naar en in Zuid-Amerika liggen er uitgetikt als tekstuele vlucht, notitiegewijs uiteengerfeld in beknopte indrukken. Een klankband somt stedelijke indrukken op tegen een achtergrond van muziek en straatgeluiden. Fink's installaties zijn als documenten waarin korte momenten van een zeer intens bewustzijn afwezig worden gesteld en geabstraheerd in steriele annotaties.

AFGESCHREVEN

Fred Bervoets is niet meer van de jongsten en zijn schilderkunst is ook al meermaals afgeschreven. Dit is niet naar de zin van Herman Labro die hem prompt de hele Predikherenkerk liet innemen. Op grote doeken zorgt Bervoets's figurativiteit voor onbeholpen cartoonfiguren in taferelen zonder perspectief, doorspekt met biografie, godsdienst, mitologie en politiek. Opvallend blijft zijn gevoeligheid voor koloriet, zelfs in de beladen komposities waar elk perspectief oplost in directe expressie. Toch kan je er vanuit een hedendaags perspectief niet omheen dat Bervoets's affirmatieve geste van verf en soms ook andere media, plakband bijvoorbeeld, een beetje gedateerd is. Hedendaagse overdaad vind je in de Universiteitshallen gevisualiseerd door Idriz Jossa. In een neo-barokke ambiance doemen skulpturen uit een gezichtloos digitaal universum op.

Adorata, Leopold Liou en Angel Vergara Santiago waren te laat voor uw reporter ter plaatse. Andersom verging het het werk van Francis Denys. Zijn werk op de binnenplaats van het Luxemburgcollege was berekend op de regen, maar niet op de wind. Zijn skulpturen binnenshuis bleven wel intakt, gewikkeld in oranje kleefband waaronder karton en krantenpapier woekert. Tot slot nog Panamarenko. De inkomhal van Groep T voorzag hij van *Bernouilli II*, een imposant maar daarom niet minder fragiel luchttuig dat zijn plek verrassend goed opeist in de pompeuze lokatie. Panamarenko's utopische poëzie haalt het ook hier van de pragmatiek.

ZWEMMEN

De biënnale wordt ook nog opgefleurd door een aantal zondagse evenementen. Elke zondag om twee uur doet Jaap Kroneman iets met zijn *catwalk* in de eksporuimte van de Stedelijke Bibliotheek. Van twee tot vijf kan er dan ook worden gezwommen in *wetend water* van Voebe de Gruyter.

De kunstenaar rekent op studenten als tussenschakels tussen de gekompri-meerde kleuren in het water en de kleurenvlakken in het landschap. Vergeet uw zwemmerief niet. Tenslotte is er op zondag 13 mei een muzikale interpretatie van de Azartcyclus, een werk van Guy Rombouts en Monica Droste in School 4, gebaseerd op hun visuele alfabet. En als er op het einde van dit academiejaar nog centjes over zijn, kan er van elke kunstenaar ook een op biënnalemaat gemaakte catalogus (of video) worden gekocht.

Lars Kwakkenbos

De biënnale loopt tot en met zondag 24 juni 2001 en is telkens geopend op donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag van 10u tot 17u. Infobalie en tevens startpunt is het Stedelijk Museum, Savoyestraat 6. Info en reservatie op 016/22 69 06. Tickets zijn in voorverkoop verkrijgbaar in de Fnac.

Disney op zijn Japans

Fapan heeft een rijke traditie wat animatiefilms betreft, *anime* genaamd. De Ghibli-studio, in 1985 mede opgericht door Hayao Miyazaki, staat garant voor kwaliteit. Hun animatiefilms hebben veel aandacht voor scenario en afwerking en maken weinig gebruik van computeranimatie.

Miyazaki wordt wel eens de Japanse Disney genoemd. Deze titel is als eer bedoeld, maar eigenlijk is Miyazaki een klasse apart, een klasse beter zelfs. Ondertussen heeft hij zeven animatiefilms op zijn palmares, waarvan enkel *Prinses Mononoke* ooit Vlaamse bioskoopzalen heeft gehaald. *Prinses Mononoke* is trouwens een niet al te beste vertaling van de originele titel *Mononoke Hime*. In het Japans is *mononoke* immers geen eigenaam, maar betekent het 'geest'.

Ekologie

Om ervoor te zorgen dat Disney het monopolie op de wereldmarkt kwa animatiefilms blijft behouden, kocht deze laatste de wereldwijde rechten op de animatiefilms van Miyazaki. De distributie van deze Japanse parels laat daarom

vaak te wensen over. Mogelijk zijn de heren managers van Disney bang, want aan de Japanse *box office* deed in 1997 enkel *Titanic* het beter dan *Mononoke Hime*. Bovendien heeft Miyazaki met Joe Hisaishi, een van de invloedrijkste hedendaagse Japanse componisten die onder andere ook de filmmuziek verzorgde voor *Hana-bi* en *Kikujiro no Natsu* van Takeshi Kitano, een sterke muzikale ondersteuning voor zijn animatiefilm, iets wat bij *anime* niet altijd het geval is.

Dertien jaar heeft het geduurd vooraleer Miyazaki *Mononoke Hime* afwerkte. Het is een vervolg op de animatiefilm *Kaze no Tani no Nausicaa* uit 1984. Deze laatste besloeg slechts de eerste twee van de zeven boeken van de *manga* waarop het gebaseerd is. De laatste vijf boeken van *Nausicaa* heeft Miyazaki herwerkt tot *Mononoke*, dat dezelfde thematiek van een leven temidden van wanhoop en destructie en het overstijgen van haat en wraak behandelt.

Het verhaal van *Mononoke Hime* speelt zich af ten tijde van de *Muromachi* periode (1392-1573) in het feodale Japan

en heeft een sterk ekologischer inslag. Het hoofdthema is het onvermogen van de mens om in harmonie te leven met de hem omringende natuur. Nochtans lijkt bij de aanvang van de film de natuur een Gouden Eeuw te beleven waarbij 'diergoden' onder leiding van *Shishi Gami*, de god van het woud, de lakens uitdelen. Maar aan de andere kant is er de mens met haar technologische vooruitgang, die het ekologischer evenwicht verstoort.

Multidimensioneel

Alles lijkt dus aanwezig voor een eendimensioneel verhaal met een sterk moraliserende ondertoon à la Disney. Maar dat is buiten Miyazaki gerekend. Zijn hoofdfiguren kunnen moeilijk eendimensionaliteit verweten worden. Niemand is algoed of alslecht. Vrouwe Eboshi mag misschien niet van zinnens zijn om ook maar een boom van het woud overeind te laten in haar zoektocht naar natuurlijke rijkdommen, tevens is zij een uitgesproken feministe die zich ontfermt over prostituees en leprozen en de taboes van de Japanse feodale maatschappij doorbreekt. Ook de wijze 'diergoden' zijn niet altijd voor rede vatbaar en schuwen het eksessieve geweld niet als het uiteindelijk op een konfrontatie tussen mens en dier aankomt.

Midden in deze chaotische strijd bevinden zich de eigenlijke helden van het verhaal. Zo is er het meisje San, dat door de 'wolfgod' *Moro no Kimi* werd opgevoed en het bos fanatiek te vuur en te zwaard tegen elke indringer wil verdedigen. Daarnaast is er Achitake, die verwond werd door *Tatari Game*, een vervloekte 'zwijngod', en een kweeste onderneemt om aan zijn langzame doch gewisse dood te ontkomen. Tijdens deze kweeste ontmoet hij San en probeert haar te overhalen bij hem te blijven. Miyazaki creëert op die manier ook een plaats voor romantiek in zijn verhaal. Aldus biedt hij een bijna klassiek epos in de traditie van Japanse grootmeesters als Akira Kurosawa. En dat is iets dat we niet gewoon zijn van een animatiefilm.

Joost De Wyngaert

Prinses Mononoke is op maandag 30 april om 22.30 uur en op dinsdag 1 mei om 20 uur te zien, telkens in de Stuczaal. Info & tickets: 016/20.81.33 of ticket@stuc.kuleuven.ac.be
De Manga's zijn verkrijgbaar in striphandel Het Besloten Land.

FILMVERZAMELAAR DENNIS NYBACK IN HET STUC

Racisme, kitsch en anti-kommunisme

Dennis Nyback heeft van de zoektocht naar vergeten of ondergrondse cultuurelementen zijn levenswerk gemaakt. Allergisch als hij is voor iedere vorm van middelmatige (massa)cultuur distantieert hij zich van de televisie, gedomineerd door de grote *networks*, en de filmindustrie uit Hollywood. Ook de radio heeft hij in geen jaren meer opgezet.

Bij zijn afstuderen in 1979 nam Nyback het Rose Bud Movie Palace in Seattle over. Hier vertoonde hij vooral klassiekers, maar dan in hun originele vorm. Dit wil zeggen voorafgegaan door newsreels, cartoons en kortfilms uit de tijd zelf. De opkomst van de video betekende begin jaren tachtig de doodsteek voor zijn filmzaal, maar Nyback bleef niet bij de pakken zitten. Ondertussen beheert hij in Portland zijn vijfde bioscoop (drie in Seattle en één in New York waren ondertussen al op de fles gegaan), maar ook nu blijft hij realistisch. Over zijn bioscopen zegt hij zelf: "They generally go broke because I have a philosophy: no Hollywood crap." Een filosofie die je moeilijk staande kan houden in dit Hollywood-era.

Reeds vroeg ontdekte hij dat het vaak goedkoper was om films te kopen dan ze te huren. Zo begon zijn passie voor films. Tegenwoordig heeft Nyback een uitgebreid archief, volgepropt met de meest marginale en obskure films die je bijna nergens anders terugvindt. Zijn archief is een mengeling van vergeten kunstvormen, kitscherige eigenaardigheden en racistische, seksistische, homofobe en xenofobe documenten. Hij bezit propagandafilms van de Amerikaanse regering en industrie zoals *What you should know about biological warfare*, nieuwfilms zoals *Women get the vote*, zeldzame cartoons zoals *Molly Moo Cow*, edukatieve films zoals *The story of menstruation*, een grote hoeveelheid B-monster- en seksfilms, enzomeer.

Obskuur

Toen hij eenmaal genoeg films verzameld had, begon hij eind jaren tachtig rond te trekken van stad tot stad met een auto vol films. Via zijn toernee wist hij ook in Europa een reputatie op te bouwen als onthuller van het filmische geweten. Nyback zegt hier zelf over: "Because of film, we can document the 20th century in ways we

can't for earlier centuries." Tijdens deze toernee groepeerde hij steeds een aantal films van gelijkaardige inslag om op die manier een avondvullende vertoning te verzorgen. Deze vertoningen geven een kritische kijk op de voorgaande decennia, vanaf het begin van de filmgeschiedenis tot nu.

Persoonlijk

Drie programma's worden in Leuven voorgesteld en door Dennis Nyback in hoogsteigen persoon ingeleid. De *Blaxploitation cartoon special* toont twaalf cartoons van de jaren 1910 tot 1940 over zowel Afro-Amerikaanse jazzhelden als Afrikaanse 'wildern'. En ze zijn niet allemaal even obskuur. Ook grote namen als Tex Avery en Walt Disney bezondigden zich aan de stereotiepen aangaande de zwarte medemens.

The truth about the Disco Decade is een selectie uit zo'n zeshonderd commercials, tv-shows en andere rareiteiten uit de jaren zeventig die op hun manier de waarheid vertellen over dit tijdperk van de bakkebaarden, Afro-kapsels, tv-dinners en filtersigaretten. De titels spreken voor zich: *Damn the ozone: Hair is important, When fun*

was fun: Smoking and drinking en het veelbelovende *Hook 'em while they're young: The fine art of exploiting children*, waar een resem toeschouwers in de Verenigde Staten schande van spraken.

Tenslotte is er *Kill A Commie For Christ*, een selectie Amerikaanse propagandafilms uit het diepste van de koude oorlog: de gouden jaren van het McCarthy-era toen het dragen van de kleur rood als politiek inkorrekt en onpatriottisch werd beschouwd en de McCarthy-revival uit de jaren tachtig toen een demente acteur aan het roer van de Amerikaanse Droom stond.

Joost De Wyngaert

Blaxploitation cartoon special is te zien op maandag 7 mei om 20 uur en woensdag 9 mei om 22.30 uur. *The truth about the Disco Decade* is te zien op maandag 7 mei om 22.30 uur en dinsdag 8 mei om 20 uur. *Kill A Commie For Christ* is te zien op dinsdag 8 mei om 22.30 uur en woensdag 9 mei om 20 uur. Alle vertoningen gaan door in de Stuczaal. Info & tickets 016/20.81.33 of ticket@stuc.kuleuven.ac.be

Veel seks en veel DAAU

Fet ligt voor de hand Thierry Smits de Vlaamse *Billy Elliot* te noemen. Nog maar vers uit de bloemkool verdween hij al terug richting tuin om pirouettes te draaien: niet meteen wat van een mijnwerkerszoon verwacht wordt. Het afgelopen decennium wist hij echter een sterke reputatie op te bouwen als choreograaf van Compagnie Thor.

De titel van zijn nieuwe voorstelling ligt bijzonder goed in de mond: *Richard Of York Gave Battle in Vain*, wat eigenlijk een geheugensteuntje is voor wie last heeft met de volgorde van de hoofdkleuren (Red, Orange, Yellow, Green, Blue, Indigo, Violet). De dansers van Compagnie Thor gebruiken die zeven kleuren als thematisch alibi om meer dan een uur lang hun exquise techniek tentoon te spreiden. Naar Smits's goede gewoonte gebeurt dat kwasi naakt. Al even traditiegetrouw levert hem dat volle zalen en negatieve kritieken in de Vlaamse kranten op.

Verwonderlijk is dat laatste allerminst. Thierry Smits is immers een vreemde eend in de Belgische dansbijt. Een ballettraditie is hier onbestaande en sinds mensenheugenis worden vernieuwing en kwaliteit als synoniemen beschouwd. Een neoklassiek choreograaf wordt dan al gauw 'verdacht' gevonden: een buitenstaander die er maar weinig van begrepen heeft en die we dus ook maar liever niet begrijpen.

NOORDERBUREN

De boodschap van Compagnie Thor — provokatieve erotiek op de rand van het pornografische — wordt dan ook nauwelijks gehoord. De scenische middelen en de dansaal die daarvoor worden ingezet zijn namelijk op buitenlandse leest geschoeid: in het verleden maakte Smits onder andere werk in opdracht van de gerenommeerde Hongaars-Nederlandse choreografe Krisztina de Chatel. Dat vertaalt zich in het combineren van een virtuoos bewegingsidioom met een dramatische taal die zich laat omschrijven als naïef en ondubbelzinnig, op het tendentius eenduidige af. Een combinatie die hem dicht bij het werk van bijvoorbeeld het Rotterdamse Scapino of het Haagse DDDDD brengt, danscompagnies die binnen hun landgrenzen hoog gewaardeerd worden, maar daarbuiten nagenoeg onbekend zijn. De extreem positieve pers die Smits's werk bij onze noorderburen krijgt, mag dan ook nauwelijks verbazen.

BOCHT

Maar ook hier te lande zijn de sterke troeven van het Thor-repertoire genoegzaam bekend: een meer dan flinke portie neoklassiek die kort door de Cunninghammolen gehaald wordt en afgewerkt is met een diep-erotische saus. Het vele naakt en de seksueel geladen omgang tussen de performers staan garant voor een hoge *nightclub-credibility*. Teatraal heeft Smits echter niet genoeg in huis om daar iets mee te doen dat het herinneren waard is. Ook visueel heeft de voorstelling niet veel om het lijf: het overvloedige naakt daargelaten is er kwasi niets dat kan beklijven. De weinige kledingstukken en accessoires zijn een (toch wel heel) flauw doorslagje van wat Walter Van Beirendonck medio jaren negentig toonde. Toeval is dat niet, als je weet dat kostuumontwerper Nico 'Vegas' Vandevorst uit de Van Beirendonck-stal komt. Niet alleen worden de felgekleurde maskers, de al even kleurrijke lateks handschoenen en de imitatiepenissen nog eens slapjes overgedaan, maar ook het hele industrial-SM-sfeertje dat we kennen uit kollekties als 'A Fetish for Beauty' of

'Paradise Pleasure Productions' is onderhuids (en afgekookt) aanwezig.

De kansen die hem op die manier niettemin aangereikt worden, weet Smits jammer genoeg niet te grijpen. Hij blijft bijgevolg steken in een te gestroomlijnde mise-en-scène waardoor het dansmateriaal nauwelijks tot z'n recht komt en de voorstelling teatraal volledig uit de bocht gaat. Wie zich zo eksessief op de grens met kitsch begeeft, riskeert nu eenmaal door gebrek aan esthetisch inzicht aan de verkeerde kant van die grens te belanden.

Wie echter bereid is verder te kijken dan de gebrekkige mise-en-scène, ontdekt stuk voor stuk dansers die technisch bij-

zonder hoge toppen scheren. Isabelle Germonpré bijvoorbeeld (ex-Ballet van Vlaanderen) overtuigt voluit met haar precieze benenwerk maar weet ook in de meer instinctieve ogenblikken het publiek voor zich te winnen. De voorstelling krijgt ook de nodige swing dankzij de soundtrack, waar de mensen van DAAU voor tekenden.

Nergens is het ons echter duidelijk geworden waarom de voorstelling nu precies over kleur moest gaan. Misschien wil Smits wel tonen dat hij ondanks alles z'n vinger op de pols van de tijd heeft. Eerder dit jaar zagen we immers al een overvloedig en geraffineerd gebruik van de meest felle kleuren bij zowel De Keersmaecker als

Trisha Brown. Vooral de kleuren tussen rood, wit en geel, gaande van barbie-roos tot snoepgoedoranje, lijken het bijzonder goed te doen. Het blijft echter de vraag of de strakke dansaal van Smits gediend is bij de al te talrijke en al te slappe doorslagjes van wat anderen beter kunnen. Wij denken alvast van niet.

Raf Geenens

Compagnie Thor danst "Richard of York Gave Battle In Vain" op zondag 6 mei in de Stadschouwburg om 20 uur. Info & tickets: 016/22.21.13

HET TONEELHUIS SPEELT DE THEATERMAKER

Noodverlichting, arrogantie en Hitler

Fet *De Theatermaker* heeft Het Toneelhuis een zeer politiek stuk op hun programma gezet. De affiches worden in Antwerpen regelmatig afgescheurd. 'Waar wij komen, afgunst, vreemdelingenhaat, kunsthaat', zo luiden ze. Een sitaat uit de tekst, maar brandend aktueel voor het Antwerpse gezelschap. Het stuk is ook een lange semi-monoloog die voor een derde van de Antwerpenaren waarschijnlijk niet altijd door de beugel zal kunnen. Ook buiten de Bourla blijft het echter de moeite waard om te gaan kijken.

Thomas Bernhard moet als notoir misantroop een vrij ongelukkig man geweest zijn. Hij begon als romancier, maar aan het einde van zijn leven waagde hij zich ook aan teater. Die teksten zijn meestal ellenlange tirades tegen zijn vaderland Oostenrijk, kleinburgerlijkheid, bekrompenheid en teater. Grote roerganger Jörg Haider schreef in 1986 naar aanleiding van Bernhard's laatste roman: 'Wij verdragen ook geen scheldpartij op Oostenrijk zoals we dat intussen van Bernhard gewoon zijn'. Bernhard zelf bepaalde dat er gedurende zestig jaar na zijn dood geen tekst van hem gepubliceerd of opgevoerd mocht worden in Oostenrijk. Intussen is dat verbod opgeheven, maar Bernhard blijft de baarljke duivel voor Haider en zijn FPÖ.

In *De Theatermaker* is Bruscon gedurende meer dan anderhalf uur aan het woord. Hij is net met zijn gezin aangekomen in het enige hotel van een onooglijk Tirols dorpje om daar zijn miskend meesterwerk *Het Rad der Geschiedenis* te spelen. Dat stuk krijgen we

niet te zien, maar uit de tirade blijkt dat het een scheppingskomedie is waar alle groten uit de geschiedenis een plaats in hebben: Kierkegaard valt flauw in de armen van Napoleon en andere onzin. Vic De Wachter zet een tragikomische Bruscon neer die barst van de zelfingenomenheid. Hij is kunstenaar en enkel met de kunst bezig. Intussen kommandeert hij zijn gezin en het in zijn ogen duidelijk inferieure hotelpersoneel rond om alles klaar te krijgen voor de opvoering. Een van zijn belangrijkste beslommingen is dat de noodverlichting uit kan, want anders mist zijn *Rad der Geschiedenis* de verdiende finale. De vijf andere acteurs zijn bijna deel van het decor waar De Wachter af en toe tegen aan botst of zijn woede en frustraties op uitwerkt. Ze hebben nauwelijks tekst, maar maken het stuk heel wat luchtiger en draaglijker. Bernhard heeft van de verschillende personages prachtige tragikomische karikaturen gemaakt. Ze zijn marionetten in de beslommingen van de grote Bruscon.

MANNETJES

In de tekst worden ook voortdurend steken gegeven naar alle kanten. Naast extreem-rechts, het burgerdom en Oostenrijk krijgt ook het teater er flink van langs. Wat Bruscon vertelt, is een lichte overdrijving van een bepaald populistisch diskoer dat in Vlaanderen ook meer en meer ingeburgerd begint te geraken. Teater is een geldopslopende artistieke bezigheid die niets meer met de werkelijkheid te maken heeft. De makers vinden zichzelf grote kunstenaars die de wereld gaan veranderen met hun werk, terwijl ze door het 'gewone' volk als grappige mannetjes worden beschouwd, die af en toe eens iets laten zien op een podium. Het is moedig van Het Toneelhuis dat ze een dergelijke tekst produceren, want zij liggen momenteel ook behoorlijk onder vuur in de pers. Met *De Theatermaker* geven ze hun critici bijna de pap in de mond om Luk Perceval als een soort Bruscon te gaan opvoeren. Bij de opening in 1998 programmeerden ze *Liefhebber* van Gerardjan Rijnders, eveneens een monoloog met enkele achtergrondpersonages. Bij Rijnders is het een teatercriticus die van leer trekt tegen de arrogantie van de teaterwereld. Bernhard zet echter een maker centraal en parodieert daarmee eigenlijk de teaterwereld veel rechtstreeks.

TEATERLEKEN

De voorstelling is echter sterk genoeg om aan die kritiek te weerstaan. De vijf acteurs leveren stuk voor stuk een schitterende prestatie en Vic De Wachter overtreft zichzelf met zijn monoloog. Af en toe is hij niet helemaal verstaanbaar of verspreekt hij zich, maar hij weet zich telkens te herpakken en verdrinkt nooit in Bernhard's woordenbrij. Het enige punt van kritiek is dat de voorstelling pas volledig tot zijn recht komt als de toeschouwer enige ervaring heeft met teater en dan vooral het maakproces. Er worden namelijk verschillende repetitiesituaties subtiel geparodieerd, waardoor het stuk een extra dimensie krijgt. Els Dottermans zat zich tijdens de voorstelling uitgebreid te bescheuren bij bepaalde scènes waarvan de humor niet altijd even duidelijk was voor teaterleken. Niettemin is *De Theatermaker* een aanrader, al is het alleen maar voor de akteerprestaties en de politieke dimensie van de voorstelling.

Maarten van Meer

De Theatermaker van Het Toneelhuis op 3 en 4 mei in de Stadschouwburg.

Foto Phile DePrez

NSV

Ik wil maar eens direkt reageren op het commentaar van onze übersturmführer van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) op hun 'debat' over multikulturaliteit. 'Debat', want blijkbaar had noch de politie, noch het NSV erop gerekend dat er ook wel eens een tegenpartij aanwezig kon zijn. Ja, zo gaat dat in nu eenmaal in een democratie, of wat ervoor moet doorgaan. Ik ben dus een van de tegenbetogers die zijn binnengeraakt, niet om de boel op stellen te zetten maar om eens precies te weten waartegen we aan het betogen waren. Het was werkelijk hallucinant, zelfs grappig, echt iets om mee te maken.

De gastspreker, een omhooggevalen demagogische pseudo-filosof van de studiedienst van — surprise surprise! — het Vlaams Blok, had het over een multiculturele samenleving op zo'n manier dat ik mij afvroeg waarom hij er in godshere naam ooit tegen kon zijn. Zijn betoog hield absoluut geen steek. Het bestond voornamelijk uit historische gebeurtenissen die misschien min of meer klopten, maar ofwel volledig naast de kwestie waren ofwel vanuit één standpunt gezien.

Ja, de roden hebben misdaden begaan in Spanje, Rusland, China en noem maar op, maar net zozeer als de andere kant dat gedaan heeft. De holocaust, de genocide in Ruanda, Bangladesh en Armenië en degene die ik ben vergeten niet meegerekend. Die megamoordpartijen zijn begaan uit overtuiging dat een ras, een godsdienst, een etnie, een nationaliteit superieur is aan de andere. De preses beweert dat het NSV niet fascistisch is, wat zijn ze dan? Weet hij misschien niet wat fascistisch betekent? Net zo min als

de gastspreker wist wat 'racisme' betekent.

Racisme slaat niet enkel op ras, maar ook op geloof, etnie en cultuur. Dus als meneer de islam een slechte godsdienst vindt, en dus daarom al de moslims in het algemeen veroordeelt zoals hij gedaan heeft, is hij een racist. En dan verwonderd zijn dat de Turkse tegenbetogers zo fel reageerden. Dus als ze dan toch zo van de superioriteit van de Vlaamse 'cultuur' overtuigd zijn, is dat ten eerste zeer zielig, maar is het nog zieliger dat ze hun eigen idealen verloochenen en zeggen dat ze geen racist zijn. Trots zijn op iets waar je niets mee te maken hebt, gaan lopen met de eer van iemand anders is zielig, maar blijkbaar zijn zulke mensen zo patetisch dat ze zelf niks hebben om fier op te zijn. En waar haalde meneer de wannabe-sofist het dat in de islam slavernij gerechtvaardigd is en dus alleen nog in moslimlanden bestaat?

Tenslotte wou ik nog opmerken dat het tijdens het hele debat bijzonder stil was aan de kant van het NSV en sympathisanten. (Geen fascist? De affiche en flyerkes met heldhaftige Ariëri deden verdacht veel aan nazipropaganda denken, en combats met witte veters zeggen voor mij al genoeg) Waren ze dan zo overtuigd door onze argumenten, of hadden ze schrik dat ze zich toch maar verder belachelijk gingen maken? Ze hebben in ieder geval de kans gekregen om iets te zeggen. Vooral dat ene meisje, maar er kwam helaas niks zinnigs uit, in tegenstelling tot wat onze vrouwelijke medebetogers te vertellen hadden. Blijkbaar is uw mond opendoen en vooral met goeie argumenten afkomen al gelijk herrie schoppen. In uw derde rijk misschien, meneer de preses. Maar ze hebben toch maar weer eens groot gelijk. Barbaren buiten! VTM en VT4, Isabelle A en medekwijlers, frieten en

pintjes, zonevreemde woningen en wereldvreemde jeugd, kortom: Vlaanderen boven! Amen.

Okke Bogaerts

Leuven of Louvain?

Toegevoegd aan mijn loonfiche, kreeg ik een tijdje terug een anonieme richtlijn om voortaan in publikaties niet 'Catholic University of Louvain', maar wel 'Katolieke Universiteit Leuven' of eventueel 'Catholic University Leuven' te schrijven. Toch meen ik dat het beter is om in het Engels wel 'Catholic University of Louvain' te gebruiken. De meeste Engelstaligen die ik ontmoet, blijken immers wel 'Louvain', maar niet 'Leuven' te kennen, tenzij ze er toevallig geweest zijn.

Logisch, 'Leuven' is Nederlands en een woord dat in het Engels niet bestaat of toch zeker geen standaard-Engels is. 'Louvain' is wel al eeuwen in het Engels gekend. Waarom zouden wij "o.w.v. onze problèmes Belgo-Belges" de taal van Shakespeare willen veranderen? Het argument dat 'Louvain'

naar Louvain-la-Neuve zou verwijzen, versta ik dus niet. Mij lijkt eerder dat ze in Louvain-La-Neuve het gevaar lopen met 'Leuven' verward te worden. Engels is niet onze taal. We maken er zowiezo fouten in. Waarom er dan bewust nog één bij maken? Je zou kunnen argumenteren dat het een eigenaam betreft en daarom niet vertaald mag worden. Okee, maar feit is dat je het wél perfect kan vertalen. En door het te vertalen, maak je je verstaanbaarder. Probeer *Sveriges Landbruksuniversitet* of *Chuo Kikuu cha Kilimo* eens te laten onthouden, uit te spreken en korrekt te spellen door iemand die geen Zweeds of Swahili kent.

Als ik mij tot een Engelstalig publiek richt, ben ik het meest verstaanbaar door 'Catholic University of Louvain' te schrijven. Voor de Belgen voeg ik er graag tussen haakjes 'KU Leuven' aan toe, en als ik in het adres 'B-3000 Leuven' zet, waarom zou je het dan nog met Louvain-La-Neuve verwarren?

Stephane Dondyene
Wetenschappelijk medewerker aan het
Instituut voor Land- en Waterbeheer
en projectleider in het Naliende
Agricultural Research Institute
(Tanzania)

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redactiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

KRINGLOOPCENTRUM SPIT

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Vanaf voorjaar 2001 verhuist SPIT:
Yzerenmoenstraat 10-12
3001 Heverlee

Huidig adres: DIESTSESTEENWEG 104
3010 Kessel-Lo
Openingsuren:
Di-Vrij van 10.00 tot 18.00uur
Za van 10.00 tot 17.00uur (Ma gesloten)

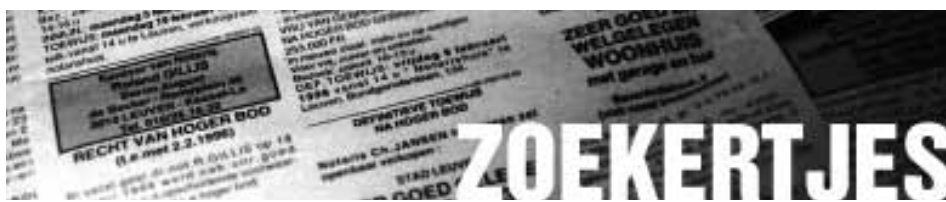
SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

Radio Scorpio zoekt medewerkers

Radio Scorpio, de Leuvense studentenradio en een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), zoekt medewerkers voor het volgende academiejaar (2001-2002). We zijn vooral op zoek naar programmamakers of -medewerkers voor programma's over strips, klassieke muziek, jazz, literatuur, podiumkunsten en film.

Alle andere programmavoorstellen zijn ook nog altijd zeer welkom, en wie gewoon op een andere manier wil meewerken met Scorpio (op fuiven bijvoorbeeld) kan ons dat ook laten weten via onze website. Geïnteresseerden surfen naar www.radioscorpio.com en schrijven zich online in.

- √ Gezocht: huis te huur in of rond Leuven, met tuin en twee slaapkamers. Bel 0474/690982.
- √ Een dikke proficiat voor kersverse nieuwverkozen Loko-mensen.
- √ Veel moed en sukses toegewent.
- √ Joost, als ge de zoekertjes niet goed meer vindt, kom ze dan zelf intikken!
- √ Björn, je moppen worden flauwer met de dag.
- √ Je buikspieren ook trouwens.
- √ Was het nu voor, tijdens of na het strelen?
- √ Wij waren in ieder geval gedegoeteerd.
- √ En zelfs geen klein beetje geil.
- √ Groetjes aan Eléa, L.
- √ En kusjes aan G.
- √ En aan J ook. Nu beter?
- √ Zo goed en gezond als een vis in een klontje.
- √ Dank je voor de bevestiging.
- √ Graag gedaan. Daar zijn we voor.
- √ Om de medemens te helpen.
- √ Niet enkel financieel.
- √ Even goed op het vlak van spijsvertering, administratie en rurale verstedelijking.
- √ Want zulke dingen zijn belangrijk.
- √ Zeker in tijden van kermiskoersen en pensenkermissen.
- √ Daar fleuren we dan van op.
- √ Met z'n allen.
- √ Samen, hand in hand. In een kring over de hele aardbol.
- √ Terwijl we Adeste Fideles zingen met de hand op het hart en het hart op de tong.
- √ Alsof we bij de dokter zijn.
- √ Wielrennen heeft veel met vaseline te maken.
- √ "Dag dokter!"
- √ "Daaaaaaaaaaaaaag, patiënt! Tot de volgende keer."
- √ Waarna de patiënt het trottoir betrad en jammerlijk getroffen werd door een verdwaalde kogel.
- √ Ze zouden dat moeten verbieden.

- √ Net zoals de mosselvangst op de Westelijke Jordaanoever.
- √ Daar komt alleen ellende van.
- √ Kijk maar naar de Hoorn van Afrika.
- √ En dan nu: gedaan met medelijden en opnieuw: realiteit alom!
- √ (Hip hoi!)
- √ (Beertje.)
- √ Tijn, ge zijt een vuilaard!
- √ Mathieu, bedankt voor de morele ondersteuning.
- √ Ah? Doe ik aan morele ondersteuning?
- √ Dat ga ik nog het meeste missen: het dtp-en van fotopagina's.
- √ Volgend jaar: elke fotograaf scant zijn eigen foto's in.
- √ En werkt zijn eigen krasjes en stofjes weg.
- √ Enfin.
- √ Het einde der tijden zal niet aanbreken.
- √ Het is eerst nog vijf minuten reclame.
- √ Formule 1 is pure erotiek.
- √ Zonder vaseline.
- √ Maar wel met lekkere olie.

MAANDAG

- u **KONSERT** Sabotz + Impala + Dr No, in Jeugdhuis Sojo, éénmeilaan 35, Kessel-Lo, toeg. 200/250, org. Jeugdhuis Sojo, info 016/256088 of jeugdhuisojo@hotmail.com.
- 20.00 u **FILM** "Wallace en Gromit -they are back", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 20.00 u **KOORKONSERT** Salve Regina van Camerata Aetas Nova olv Dieter Staelens. Mariaconcert met Vlaamse en Franse

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											

- Horizontaal** — 1 Behorende tot een bepaald kerkgenootschap 2 Roodbruin — Onwrikbaar — Gevangenis 3 Pers. vnv. — Dik, volumineus — Familielid 4 Muzieknoot — Muzieknoot 5 Achtarmige inktvis — Kunststijl 6 Het ongepland doden 7 Lengtemaat — Deel van Zuid-Afrika — Bijbelse stad 8 Vod, prul — Amfibie — Nauw 9 Liefdesgod — Zwarte vloeistof 10 Mimiek.
- Vertikaal** — 1 Zuippartij 2 Bovendien — Hoofdstad van Togo 3 Zoogdier — Jongensnaam — Zeehond 4 Slingerplant — Dwarsmast 5 Plaatsje in Namen — Aantrekkelijk, bevallig 6 Aangeboren eigenschap — Proeftijd 7 Bijbels hogepriester — Deel van een boom 8 Legendarische schaal — Zoogdier 9 Voorzetsel — Slecht — Ivoor 10 Pluis, vlokje — Verbond 11 Dronkaard.

Door Filip De Keukeleere

Veto
 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
 Tel 016/22 44 38, Fax 016/22 01 03

Jaargang 27, Nummer 29
 30 april 2001

Ver. uitg.: Loes Geuens
Hoofdredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere
Redaktiesekretaris: Loes Geuens
Redaktie: Kristof D'Exelle, Thomas Leys, Caroline Leysen, Jeroen Op de Beeck, Els Silvrants, Steven Van den Eede, Matthieu Van Steenkiste, Heidi Van Hout
Doka: Sam Algoet, Katelijne Beerten, Ellen Claes, Pieter Van der Aa
Medewerkers: David Adriaen, Nikolas Cloet, Sin Declerc, Joost De Wyngaert, Raf Geenens, Chloé Heerman, Lars Kwakkenbos, Gudrun Labiau, Björn Mallants, Kathleen Raskin, Roel Smeyers, Nathalie Van Leuven, Maarten Van Meer, Tijn Vereenoghe
Lay-out en vormgeving: Peter Bulckens,

Nikolas Cloet, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Tom Delreux, Loes Geuens, Caroline Leysen, Steven Van Dessel, Steven Van den Eede, Nathalie Van Leuven, Matthieu Van Steenkiste, Tijn Vereenoghe
Dtp: Peter Bulckens, Tom Delreux, Loes Geuens, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste, Tijn Vereenoghe
Spelling: Els Silvrants, Tijn Vereenoghe
Eindredactie: Els Silvrants, Tijn Vereenoghe
Assistentie eindredactie: Matthieu Van Steenkiste
Postbode van de week: Peter Mngelschots
Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be
Zetwerk en publiciteit
 Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
 Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
 iedere vrijdagnamiddag om 16.00 u

- koormuziek. Werk van o.a Langlais, Poulenc, Bikkembergs en Schollaert, in Kapel Leo XIII seminarie, ingang Vesaliusstraat, toeg. 200/250, org. Camerata Aetas Nova vzw.
- 22.30 u **FILM** "Prinses Mononoke", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

DINSDAG

- 14.00 u **OPENDEUR** Het Lemmensinstituut opent zijn deuren. Tal van concerten en voorstellingen staan op het programma, in lemmensinstituut, Herestraat 53, Leuven, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.
- 20.00 u **FILM** "Prinses Mononoke", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** "Wallace en Gromit -they are back", in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

- 20.00 u **KONSERT** AmoRRoma: nieuwe folkgroep stelt cd voor: "op Voyage", in Grote Aula MTC, toeg. gratis, org. Kultuurcoördinatie KU Leuven.
- 20.00 u **OPERA** International Donau Opera brengt Verdi's Falstaff. Falstaff is een komische opera gebaseerd op Shakespeare's The Merry Wives of Windsor, in Schouwburg, toeg. 1100/850/550/250, org. CC Leuven.

DONDERDAG

- 10.00 u **TENTOONSTELLING** Biënnale Leuven, op lokatie doorheen de stad. Starten informatiepunt is het Stedelijk Museum, in Op lokatie in Leuven, toeg. 250/200/150, org. CC Leuven.
- 20.00 u **KOORKONSERT** Salve Regina van Camerata Aetas Nova olv Dieter Staelens. Mariaconcert met Vlaamse en Franse

G	L	A	N	S		N	A	A	F	
R		R	O	M	M	E	L		R	
E	G		N	A	A	F		P	I	
N	O	K		A	N	A	N	A	S	
S	T	A	N	D		S	E	T		
	I	N	E		S	T	E	R	K	
L	E	T	S	E	L		N	Y	L	
I	K		T	R	A	M		S	I	
N		L	E	G	A	A	L		E	
K	N	O	L		F	L	A	I	R	

- koormuziek. Werk van o.a Langlais, Poulenc, Bikkembergs en Schollaert, in Kapel Leo XIII seminarie, ingang Vesaliusstraat, toeg. 200-250, org. Camerata Aetas Nova vzw.
- 20.00 u **TEATER** Het Toneelhuis speelt "De Theatermaker" van Thomas Bernhard. Met Vic De Wachter in de hoofdrol, in Schouwburg, toeg. 450, org. CC Leuven.

VRIJDAG

- u **KONSERT** Hit the decks: Turntablist night met Jay-K, Wax Wankers en Killa Tactics, in Jeugdhuis Sojo, één meilaan 35, Kessel-Lo, org. Jeugdhuis Sojo.
- 10.00 u **TENTOONSTELLING** Biënnale Leuven, op lokatie doorheen de stad. Starten informatiepunt is de Stedelijk Museum, in Op lokatie in Leuven, toeg. 250/200/150, org. CC Leuven.
- 20.00 u **TEATER** Het Toneelhuis speelt "De Theatermaker" van Thomas Bernhard. Met Vic De Wachter in de hoofdrol. Na de voorstelling een gesprek met regisseur Han Kerckhoffs in De/Zetels, in Schouwburg, toeg. 450, org. CC Leuven.

ZATERDAG

- 10.00 u **TENTOONSTELLING** Biënnale Leuven, op lokatie doorheen de stad. Starten informatiepunt is de Stedelijk Museum, in Op lokatie in Leuven, toeg. 250/200/150, org. CC Leuven.

ZONDAG

- u **KONSERT** Metal Grand Slam 2001 met Wicked Mystic, After All, Non Divine, Mac 11 en Shadowdance, in Jeugdhuis Sojo, één meilaan 35, Kessel-Lo, org. Jeugdhuis Sojo.
- 10.00 u **TENTOONSTELLING** Biënnale Leuven, op lokatie doorheen de stad. Starten informatiepunt is de Stedelijk Museum, in Op lokatie in Leuven, toeg. 250/200/150, org. CC Leuven.
- 20.00 u **DANS** Compagnie Thor danst "Richard of York Gave Battle in Vain" op muziek van DAAU, in Schouwburg, toeg. 700/500/300, org. CC Leuven.

Klio

- 02/05 om 17.00 u: Afscheidsreceptie 2de licentie en inhuldiging van het nieuwe presidium, in Agora, 6de verdieping Erasmusgebouw.

Pedagogische Kring

- 02/05 om 21.00 u: Peda Poppoll, in L'Affaire.

“Darling, pass me de boter eventjes, will you?”

Fen Nederlandse man en een Engelse vrouw die dagelijks – tussen een hoop spreuken en filosofieën – broodjes smeren. Ze voelen zich compleet *verbelgisch*. Het is immers heerlijk dat je in dit land zo lekker kan eten en de zaken nog tussen pot en pint kan bespreken. Een moeder en een vader voor hun nooit ouder wordende klanten.

In een vorig leven gaf Vivienne Kamphuis les aan een internationale school in Brussel: Engels, lessen in de basisschool en lessen voor kinderen met leerstoornissen. Bob Kamphuis heeft steeds de klantenservice en public relations van een multinationale onderneming verzorgd. Op vijftienjarige leeftijd kreeg hij een “gouden handdruk” en met dat sommetje werd het Vluggertje – toen nog een broodjeszaak in de Tiensestraat – overgenomen. Zijn public relations- en zakenerfaring komt vandaag nog goed van pas in de broodjeszaak: activiteiten van een studentenorganisatie worden niet gesponsord, wel sponsort men de studenten zelf met goedkopere broodjes: ze krijgen klantenkaarten en extra korting en komen terug. De muur vol klantenkaarten is volgens Bob *een snobbistisch appeal* van ‘t Vluggertje, en ook het presidium van het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) zou *poepietrots* zijn dat hun klantenkaartjes een speciaal plaatsje hebben in de zaak. Een leven tussen broodjes en studenten, zonder stress.

Veto: *Jullie lijken erg geliefd bij jullie klanten?*
Bob Kamphuis: «Ja, op het einde van het jaar schrijven Erasmusstudenten allerhande lieve woordjes, dat we vriendelijk zijn en dat er hier een grote keus is. Die briefjes hebben we ingekaderd. Achteraan in de winkel hangen ze en ze komen recht uit hun hart, geschreven in hun eigen taal. Wij houden van jonge mensen. De jongens gaan bij Vivienne, de meisjes bij mij. Wij zijn een soort moeder- en vaderfiguur. Vooral buitenlandse studenten hangen ontzettend aan ons. Ook komen er vele mensen uit studentenorganisaties, zoals het VRG. Het is belangrijk hoe je je klanten behandelt, en dat je ervoor zorgt dat er veel keuze is. Bovendien, en dat is uniek, maken wij al onze salades zelf, met verse ingrediënten, zonder kleurstoffen of bewaarmiddelen. Veel klanten kennen we bij naam. Vivienne weet zelfs van buiten: die eet liever tomaten en die moet eigeel op z'n broodje.»

Vivienne Kamphuis: «Ja, wij hebben ook de leukste klanten. Ik heb eens gelezen in een filosofisch boek: je creëert de klanten die je krijgt, en ik geloof dat.»

Veto: *Al die spreuken hier in huis wijzen blijkbaar op een interesse voor filosofie?*

Bob: «Ja, we zijn vaste klanten van de ‘Johannes’ (spirituele boekhandel, nc/nvl). Ons hele huis in Overijse staat vol met filosofische boeken. Uit die boeken steek je heel wat op. Zoals het feit dat mensen je behandelen zoals je ze hebt geleerd je te behandelen. Een van mijn favorieten is de Amerikaanse professor in de psychiatrie Wayne Dyer. Hij leert je dat je jezelf moet leren vinden: je plaats in de wereld en je omgeving en leven met je voor- en nadelen. Zo word je tevreden met wat je hebt en bent. En als je die tevredenheid uitstraalt dan willen je klanten ook tevreden zijn. Wij mediteren ook veel. Kerkelijk zijn we niet, maar wel erg spiritueel, op onze manier. Wij trachten open te staan voor wat naar ons toekomt en de kans niet te missen om iets positief te maken van wat eventueel negatief is. Van elke tegenslag leer je.»

Vivienne: «Onze studenten brengen ons ook veel bij. Wij zijn positief over de jeugd door onze klanten. Wij zien mensen die elkaar helpen. Jongeren, wien ouder gestorven is, die zich er toch doorheen slaan. Mensen, die een portemonnee met veel geld hebben gevonden en hier komen terug-

studenten denken dat ze veel meer tijd zullen hebben om zich voor te bereiden. De licentiestudenten daarentegen, die al gewend waren aan het oude systeem, zeiden: “Onbespreekbaar, wij trekken de straat op.” Volgens mij zullen de semestereksamens voor de studenten echt wel beter zijn, en ook als

(foto Sam Algoet)

brengen. Soms vragen mensen zich af of we een broodjeszaak niet te min vinden. Wij voelen ons vereerd dat we onze broodjeszaak kunnen openhouden.»

Bob: «Geen stress, kan je je dat voorstellen?»
Veto: *Jullie zaak heet ‘t Vluggertje. Vinden jullie niet dat het leven van de studenten er te vlug aan toe gaat?*

Vivienne: «Nou, als je onze klantenrijen ‘s middags beziet, dan gaat het hier soms niet vlug genoeg heb ik de indruk. Maar eigenlijk hebben wij de zaak onder die naam overgenomen. En ik denk dat wij altijd wel tijd maken voor een babbeltje met onze klanten. Ondertussen is die naam ver bekend geworden.

In een kwis op de teevee vroeg men eens: ‘t Vluggertje in Leuven, wat is dat: een hoerenkot of een broodjeszaak?»

Veto: *Jullie bedienen al acht en een half jaar studenten. Zijn de studenten veranderd? Is de studiedruk toegenomen?*

Vivienne: «Wat je wel merkt, is dat er veel meer studenten aan een postgraduaat beginnen. Een *master* is bijna nodig, vertellen de studenten ons. Ook vertrekken er veel meer mensen op Erasmus. Maar de ontspanningsmogelijkheden zijn ook toegenomen hoor, zoals de skivakantie. Ouders moeten nu zeker meer geld uittrekken voor hun kinderen dan vroeger.»

Bob: «Ook merk je nu de verschillende reacties op de semestereksamens. Ongeveer de helft vindt het hartstikke goed, de andere helft vindt het een ramp. De kandidatuur-

ouder zou ik tevreden zijn dat er semestereksamens ingelast worden.»

Vivienne: «Als ouder van drie kinderen ben ik soms blij dat de ouders niet zien wat er met hun kind gebeurt. Zo lag er op een vrijdagmorgen, na de uitgangsavond donderdag, een jongen hierover in het portaal van de Holiday Inn te slapen. Het had gevoren. We hebben hem wakker gemaakt, want we waren bang dat hij ziek zou worden of door de politie zou worden opgepakt.»

Veto: *U moet wel een en ander meemaken als je acht jaar achter de toonbank staat?*

Bob: «Wij lachen elke dag. Er kwam hier eens een fotograaf die vroeg of hij voor klanten van hem die huwden foto's mocht trekken voor onze zaak. Mensen die moesten trouwen, hé. Dikwijls passeren er hier zo koppeltjes en als ze de naam van onze zaak bekijken, lijken ze zich bepaalde dingen te herinneren, denk ik.»

Vivienne: «Ooit kwam er, toen onze zoon hier nog werkte, een bejaarde dame vragen wat er juist in een broodje erotische kip zat. Mijn zoon kon niet meer, ik moest het van hem overnemen. Van toen af heet dat

broodje ook erotische kip voor ons. We moeten alleen opletten dat we ons niet verspreken tegen de klanten.»

Veto: *Merken jullie aan de studenten dat de examens eraan komen?*

Bob: «Jazeker, dat kun je perfect zien aan de ogen. Vorig jaar viel er hier op een morgen eens een meisje binnen waarvan ik het meteen door had. “Gaat het?” vroeg ik. “Ja,” zei ze, en ze viel flauw. De hele nacht doorgeblokt waarschijnlijk.»

Vivienne: «Het ergste zijn de examenresultaten. Mensen die niet geslaagd zijn, hoewel ze er wel hard voor gewerkt hebben.»

Bob: «Het is wel nooit de fout van de studenten zelf dat ze niet geslaagd zijn. Ze zeggen dan: “Ik had elf en een half, waarom heeft hij mij dat half puntje niet bijgegeven?»

Veto: *Hebben jullie een gouden raad voor de studenten in deze barre tijden?*

Bob: «Tuurlijk: elke dag een lekker broodje eten, haha. Even serieus: Peter Drucker zei in de jaren negentig: *It's better to do the right things than to do the things right*. Sommige studenten zouden beter moeten kiezen wat ze leren. Een plan is heel belangrijk. Veel eerstekenners leren alles maar vanbuiten.»

Vivienne: «Zo zie je ook het verschil tussen mannen en vrouwen. Het zijn vooral meisjes die vaak te veel leren. Ze willen liefst alles leren en bovendien vanbuiten. Dat zie je ook doorheen het jaar. Als de studenten ‘s morgens om acht uur naar de les vertrekken, zie je honderden meisjes en één of twee jongens. Mannen hebben er een handje in mee om te weten naar welke lessen ze moeten gaan. Toch komen ze er vaak op het einde van de rit. Mannen zien de grote lijnen beter, vrouwen hebben meer oog voor detail. Sommige studenten kunnen juist genoeg leren: een beetje uitgaan, een beetje sport, gezellig met vrienden. Mensen die er iets van maken. Het studentenleven is geen treinreis, waarvan je zegt: “Als ik afgestudeerd ben, zal het wel leuk worden.” Nee, je moet elke dag leuk proberen te maken.»

Veto: *Hoe ontmoeten een Nederlander en een Engelse elkaar en hoe belanden ze in België?*

Bob: «Nou, ik werkte in Engeland en daar heb ik Vivienne ontmoet. ‘t Was direkt grote liefde. Mijn vrouw heeft Nederlands geleerd in zes weken, kun je je dat voorstellen? Zij kan zeer goed taal absorberen. Zo kan ze iedereen zeer goed nabootsen.

Eigenlijk zou ze voor de televisie moeten werken. België hebben we gekozen omdat het hier veel leuker is dan in Nederland. De mensen houden hier van lekkere dingen. In Nederland moet een broodje maar één kwaliteit hebben: goedkoop zijn. Ze draaien daar een worstje tussen een pistolet en ze hebben een broodje. In België verwacht men dat je creatief bent en nieuwe dingen brengt. Een Belg betaalt graag voor zijn eten.»

«De mensen zijn hier ook veel vriendelijker. We wonen hier nu al vijfentwintig jaar en van onze burens mogen we ons al halve Belgen noemen. Daar zijn we heel trots op, hoor. Hoewel, thuis spreken we toch soms een raar brabbeltaaltje, zo in de trant van: “Darling, pass me de boter eventjes, will you?”»

Nikolas Cloet
 Nathalie Van Leuven

“In Nederland moet een broodje maar één kwaliteit hebben: goedkoop zijn”

“Als je tevredenheid uitstraalt, willen je klanten ook tevreden zijn”